

د ژوند رازونه

خوند - اند - پند

ژباړه او ليکوال

روح الله سرحد خان
Ketabton.com

کال ۱۳۹۹

د ژوند رازونه

خوند - اند - پند

ژباړه او ليکوال

روح الله روحاني

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د ژوند رازونه

ژباړه او ليکوال: روح الله روحاني

+93 (0) 747502506

شمېره:

+93 (0) 775148889

واتساپ:

roohullahrooha@gmail.com

برېښنالیک:

سريزه

وخت په وخت، په بېلا بېلو کتابونو، انټرنیټي وېبپاڼو، مجلو او ورځپاڼو کې مې چې کوم څه لوستي، خوښ شوي مې دي او د پند او اند خبرې مې پکې تر سترگو شوي، نو هماغه وخت مې ژباړلي دي. دا کتاب د همداسې مقالو، کیسو او مطالبو یوه کوچنۍ ټولګه ده. د کتاب له دوو لیکنو ((د سینووه له کتاب څخه او د ژوند راز)) پرته نورې ټولې لیکنې، ژباړې دي. په پورتنیو دوو لیکنو کې ((د ژوند راز)) زما خپله لیکنه او ((د سینووه له کتاب څخه)) لیکنه بیا له همدې کتاب (سینووه) څخه کټ مټ را اخیستل شوې خبرې دي. کله به مې چې سینووه مطالعه کاوه، نو کومه خبره به مې چې ډېره خوښه شوه، په کتابچه کې به مې راسره ولیکله. وروسته مې بیا هغه ټولې خبرې کمپوز کړې او اوس دا دی ستاسې په وړاندې دي.

یوه یادونه چې ښه به وي بښنلیک یې وبولم دا ده چې دا لیکنې مې په بېلا بېلو وختونو کې ژباړلي او را ټولې کړې دي، له همدې کبله د ډېری لیکنو ماخذونه رانه هېر او لا درکه شوي، چې په دې برخه کې له لوستونکي د بښنې په تمه یم. البته هغه ماخذونه چې د بیا کتنې پر مهال به مې ذهن ته راغلل، هغه مې همالته له لیکنو سره یو ځای یاد کړي.

دا کتاب کوم علمي کتاب نه دی او نه په دې موخه برابر شوی، بلکې ډېری لیکنې یې تفریحي رنگ لري؛ خو ډاډه یم چې یوه لیکنه به هم داسې نه وي چې د فکر، پند او نصیحت یوه خبره و اشاره ونه لري.

په دې هیله چې د علمي سفر په جریان کې مو دا کوچنۍ کتابګی له داسې ذهني تفریح برخمن کړي چې څه نا څه علمي و فکري ګټه هم در ورسوي.

ستاسو

روح الله روحاني

د((سينووه)) له كتاب څخه

- پاک تشناب او يخو و گرمو اوبو حمام کول سړی ښکلی کوي.
- له هر پړاو وروسته د پلرونو علمونه زامنو ته لېږدول کېږي او زامن پرې نوي شيان ور زیاتوي او بیا یې خپلو زامنو ته سپاري.
- حقیقت بیانول ډېر سخت دي او خلک چمتو نه دي چې حقیقتونه واورې، آن که د دوی په گټه هم وي. په حقیقت کې د خلکو عقل له خرافاتو او چټیاتو سره روږدی شوی وي، له همدې امله هره چټي نظریه مني خو یو عقلي حقیقت نه مني.
- تر هغه چې انسان نوي شيان او پېښې نه وي لیدلې، ځان بشپړ ګڼي، خو له هغه وروسته چې پوه شي، د هغه پر معلوماتو او علمونو سربېره په نړۍ کې ډېر نور علمونه او معلومات هم شته نو ځان ورته کوچنی ښکاري او همدغه وخت په خپل عیب پوهېږي. له همدې امله بې علمه او بې خبره کسان ډېر ژر مغروره کېږي، ځکه چې فکر کوي، په ټولو شيانو پوهېږي او په نړۍ کې تر ده لوړ او تکړه بل څوک نشته. له همدې امله کله چې کورو یو نارینه یا ښځینه کبر لري او موږ ته په ټیټه سترګه ګوري، باید پوه شو چې ډېر احمق او ناپوه دی او له دې کبله چې په څه نه پوهېږي او تجربه نه لري، نو ځان تر نورو لوړ ګڼي.
- کله چې خلک ناروغه کېږي او په دردونو اخته کېږي نو بیا د ډاکټر ملتیا هم ورته مهمه نه وي، بلکې د دې پر خلاف دا وایي چې ایا ډاکټر تکړه دی او که نه؟ درمنله کوی شي او که نه؟

- آس داسې يو ياغي ځناور دی چې لوی او فرمان نه منونکی دی. کله چې څوک پرې سپور شي نو د مخې دواړه پښې پورته کړي او سپور پر ځمکه وغورځوي، له همدې امله په مصر او سوريه کې خلک تل پر خره سپرېږي چې بې ازاره او فرمانبرداره دی او جنګي ګاډۍ په خره پورې تړي.
- هېڅ يو ټولواک په ازادۍ باور نه لري بلکې په دغو نومونو خلک غولوي چې خپل حکومت وکړي.
- يو ملت د پسونو د يوې رمې په شان دی او بايد هغوی په ځينو شيانو بوخت وساتل چې حکومت پرې وکړي شي.
- کله چې پر يوې کڅورې تېل وموښل شي، سوري يې بند شي او بيا پکې باد پوکړای شي نو کڅوره وپرسېږي، د کڅورې خاوند فکر کوي چې په لاس کې يې يو ستر شی دی، خو کله چې کڅوره سوري شي او باد يې ووځي نو کڅوره بېرته کوچنۍ شي.
- کله چې يو څوک په قدرت او شتمنۍ کې عادت شي نو بيا داسې مينه ورسره پيدا کوي چې د قدرت او شتمنۍ په لاره کې ځان هم قربانوي.
- کله چې انسان پوه شي چې بل غولولی شي امکان نه لري چې ترې تېر شي.
- که د بدۍ سزا په نېکۍ ورکړو، که څه هم له دې امله به بدې رامنځته شي خو تر هغې بدۍ به ډېره کمه وي چې وغواړو بدې په بدې سره جبران کړو.
- ښکلا د دې سبب کېږي چې د خلکو په منځ کې مينه پيدا شي او په يوه ملت کې که ټول نارینه او ښځې ښکلې وي، نو رخې او کينې نه پيدا کېږي.
- دا طبيعي چاره ده چې ناروغ اولاد په پلار ډېر ګران وي.

- کله چې د کار او له بې وزلو سره د مرستې او لاس نیوي مرکز د انسان له نظره ډېر وړوکی ښکاره شي، دلیل یې دا وي چې شتمني او تجملاتو د هغه روح تیاره کړی او د عاطفې سرچینه یې ور وچه کړې وي.
- ټیټ او ناپوه کسان چې پخپله پرتم او حیثیت نه لري، له بخیلي څخه په معتبرو او مخورو کسانو پسې خاندې. دوی فکر کوي چې په دې کار سره به خپل کمی او حقارت جبران کړي.
- پخوانۍ مسئلې نن سبا د توجیه وړ نه دي، د دې لپاره چې د انسان د عمر هر پړاو خپلې غوښتنې او اړتیاوې لري، باید له هغو سره سم عمل وشي.
- تېر وخت چې هر ډول وو، تېر شو، باید د نن ورځې لپاره فیصله او اقدام وشي.
- هغه ډول چې یو چینجی مېوه خوري او له دننه یې خرابوي د وخت تېرېدل هم لکه یو چینجی داسې دی چې تاندوالی او ښکمرغي له منځه وړي او که ظلم او بې عدالتي هم ورسره یو ځای شي، ښادي او ښکمرغه ډېره ژر له منځه ځي.
- انسان د خپلو احساساتو مریي وي، د هغه شي غلام کېږي چې مینه ورسره کوي، که هغه انسان وي، حیوان، نبات او یا جهاد وي.
- کله چې د ((ولې؟)) پوښتنه نه وي، استبداد او زور واکي رامنځته کېږي، مشران له همدې امله د ((ولې)) پوښتونکي نه پرېږدي.
- د یوه ملت له زرونو څخه د خرافاتو لرې کول د یوه ستر هرم تر جوړولو هم سخت کار دی.
- هر څه چې د مینې په ګټه وي حتی که هغه درواغ هم وي، خوندور وي.

- د مقام او فرصت غوښتنه د بشر يوه طبيعي غريزه ده، که څه هم په ټولو انسانانو کې نشته خو په کومو کسانو کې چې شته، هغوی ارام نه پرېږدي.
- خلک غواړي د سترو کسانو مېرمنو پسې تر حده زياتې خبرې وکړي او تر هغه ډېرې يې بدنارې کړې چې په رښتيا دي.
- هنر داسې شی دی چې په دوستي او دښمني نه پوهېږي او کله خو داسې هم کېږي چې يو هنرمند د دښمني په حال کې داسې اثر وپنځوي چې په دوستۍ کې يې نه شي کوی.
- شتمني انسان ډارن، بې حیثيته او محافظه کارۍ ته جوړوي. شتمن سړی وېرېږي چې که له خطر سره مخامخ شي، نو خپله شتمني به له لاسه ورکړي او بېوزله به شي.
- مرگ له وېروونکي خوبه را وينېدل دي.
- که څوک ووايي زه ځان ډېر ښه پېژنم، بيا هم د دې وس نه لري چې ځان بشپړ وپېژني او کله نا کله به داسې کار هم وکړي چې وروسته نه شي پوهېدی ولې يې دغه کار کړی دی؟
- انسان فطرتاً په خيالونو کې ژوند کوي، تل راتلونکي ته هيله کوي او تصور کوي چې له پخوا څخه به ښه راتلونکی ولري، خو د انسان د بدبختۍ يو عامل دا دی چې له تېرو ترخو تجربو څخه درس نه اخلي او فکر کوي چې راتلونکی به په دې دليل چې لا نه دی راغلی تر پخوا ښه وي.
- يو سړی له دې کبله چې نارينه دی، هېڅکله نه هوښيارېږي او تل به ماشوم او لېونی وي.
- د يوه ملت ډله ييزه خوشالي په دې کې ده چې په گډه چيفې ووهي. بې له دې چې دلچسپي ولري، ولې نارې ووهي او د نارو په وخت کې څه وايي؟ د دې خبرې لامل دا دی چې کله يوه ډله په گډه نارې ووهي، ځان مضبوط او

پیاوړی احساسوي او تصور کوي چې د یوه سپېڅلي، گډ او مشروع هدف لپاره نارې وهي.

- کله چې په ژوند کې څوک د خوشالي هیله نه شي کوی، هغه نه ډارېږي.
- د نړۍ خلک دوه ډوله دي: یوه ډله د عمر له پیله تر پایه بې وزله پاتې کېږي. دوی نه شي کوی چې د نورو د تاوان له لارې او د هغوی د وینو په زبېښلو سره د بدایتوب لاره پیدا کړي. دوهمه ډله هغه کسان دي چې د خلکو په تاوان او د هغوی د وینو د زبېښلو له لارې یې د بدایتوب لارې چارې زده کړې دي، که دغه ډله کسان پخپل ژوند کې شل ځله هم خپله شتمني له لاسه ورکړي، بیا به هم شتمن شي، ځکه پوهېږي چې په څه ډول باید د نورو په زیان، دوی شتمن شي.
- کله چې یو ځناور یا وحشي حیوان مور شي، له نورو ځناورو سره بیا کار نه لري، مگر انسان چې وږی شي، بیا هېڅکله نه مېرېږي.
- انسان په ژوند کې ډېر کلونه له ملګري پرته پاتې کېدی شي، خو د مرګ په وخت یوه ملګري ته اړتیا لري، په تېره بیا چې یو ستر کس او پاچا وي.
- هغه کس چې زموږ نصیحت ته د بې پامۍ له امله بدبخته شوی دی، د دې بې پروايي سزا یې په خپلې بدبختۍ سره تېر کړې ده، موږ یې باید اوس ونه رتو چې ولې دې زموږ نصیحت ته پام نه دی کړی.
- یو پیاوړی ګنهګار تر هغه له سزا خوندي وي چې قدرت ولري، خو کله چې کمزوری شو، بیا سزا ورکول کېږي.
- تر هغه چې انسان په یوه ستر کار لاس پورې نه کړي، ستره ګټه نه شي کوی او په سترو کارونو کې د تاوان احتمال ډېر وي.
- مرګ هېڅ درد نه لري. هر ډول درد او کړاو د ژوند له امله وي، نه د مرګ له امله.

- دلته څوک اعتراض نه کوي، ځکه خلک له لوږې په تنگ شوي وو او ملت هغه خره ته ورته وو چې بار کړی يې وي او د متروکې او چوکې په زور په يوه ناپايه سرک روان وي چې د ډېرې ستړيا له کبله خپل خاوند په لغته هم نه شي وهي.
- د انسانانو تر منځ هېڅ توپير نشته، ځکه چې ټول لوڅ پيدا شوي دي. د هېچا په هکله بايد د هغه د پوستکي د رنګ، ژبې، جامو او ګانو پر بنسټ قضاوت ونه کړو، بلکې د انسان زړه ته بايد وکتل شي او د هغوی د زړونو په اساس قضاوت وشي، ځکه خو يو ښه سړی تر بد غوره دی او يو هوښيار کس تر ظالم ښه دی.
- که غواړئ پوه شئ چې ولې ټول انسانان سره يو شان دي او يو پر بل غوره نه دي، هغوی د بدبختيو او د رنځونو په وخت وازمايئ او د هغوی په هکله قضاوت وکړئ.
- عدل او ظلم داسې شيان نه دي چې هغه له يو بله بېل کړو، په نړۍ کې داسې قاضي نشته چې د عدالت او ظلم ترمنځ توپير وکړی شي.
- انسان داسې دی چې له خپل اوسني ژونده ناراضه وي او د تېروخت ارمان کوي او يا فکر کوي، راتلونکی ژوند به يې تر ننني ژونده ډېر ښه وي.
- انسان له حقيقي پېښو څخه افسانې ته ډېره ترجيح ورکوي. د بېلګې په ډول يو کيسه ويونکی چې خوله خلاصه کړي او کيسه پيل کړي، نو خلک پرې را ټولېږي. دوی ښه گوري چې دغه کس پخپله په کوڅه کې په خاورو کې ناست دی، خو دوی ته چې وايي خزانې به ومومئ او شتمن به شئ، نو خلک يې پر خبرو باور کوي.
- انسان د پوهو کسانو د کتابونو په لوستلو نه اصلاح کېږي.

- ځينې وخت د يوه کس د ژوند پېښې د هغه له نوم سره داسې اړخ لگوي چې خلک فکر کوي، نوم د انسان په برخليک کې ستر رول لري.
- انسان چې هر څومره بېوزله شي، خو کله چې خپل ماشومتوب ته ستون شي، د خوشالۍ ډېر شيان پکې موندلی شي او له دې اړخه شتمن او بې وزلي سره ورته دي.
- شتمن هغه څوک نه دی چې سره زر ولري، بلکې هغه څوک شتمن دی چې په لږو قناعت وکړي.
- زموږ هر شی زموږ د افکارو زېږنده وي، هغه کسان چې لوړ فکرونه لري او چمتو وي چې خپل افکار په خپل وخت عملي کړي يو ستر انسان دی.
- په هغه ټاټوبي کې چې دومره خوشبويه او ښکلې ونې وي، هېڅوک بدبخته نه دي. خو کله چې د مريانو ټپي اندامونه مې وليدل نو پوه شوم چې دلته هم کم بختان پرېمانه دي.
- په عامو خلکو کې دغه خبره ډېره وي چې د عمر تېرېدل هېروي او دا نه په زړه کوي چې هر ماشوم لويېږي او د ځوانۍ پړاو ته رسېږي.
- يو رښتینی سړی له سختو حالاتو سره مخ کېږي، ځکه چې که رښتيا ووايي نور خلک پرې اعتماد نه کوي.
- کله چې انسان له يوه هوسي پاچا سره وي بايد احتياط وکړي ځکه چې د پاچا نظر ناڅاپه بدلېږي.
- تر هغه چې احمقان دوکه نه شي او تاوان ونه زغمي، هوښياران به نه شي.
- کله چې يو کار بايد په بېره ترسره شي، هر څومره چې پرې لږ خبرې وشي، ښه به وي، ځکه د ډېرو خبرو له امله ستونزې راولاړېږي چې په خلکو کې وېرې او شک ته لمن وهي.

- کله چې انسان د بدني زحمت تر څنګ له روحي پلوه هم تکلیف وکړي نو بیا ډېر ستومانه کېږي.
- هغه ملت چې له وېرې او رعب سره مخامخ شي، هغه پوځ ته ورته وي چې له جنګه وړاندې یې ماتې خورلې وي.
- سم او حق هغه شی دی چې زموږ له خوښې سره سم وي او ناسم او باطل هغه شی دی چې زموږ له خوښې سره سم نه وي. حق هغه دی چې شتمن یې غواړي او ناسم هغه دی چې بېوزلي ورته گروهمن وي.

د ژوند راز

ژوند یوه لوبه ده او د دې سیالۍ لوبغاړي موږ او تاسې یو. ځینې بريالي کېږي، خو ځینې بیا ماتې خوري. د ژوند سیالۍ له نورو سیالیو سره توپیر لري. هغه بریا چې موږ یې په عادي سیالیو کې لاسته راوړو د ژوند له هغې سره رغنده فرق لري.

د عادي سیالیو له بریالیتوب نه هغه څه لاسته راوړو چې نورو راته ټاکلي وي، خو د ژوند له بریالیتوب نه هغه څه ترلاسه کوو چې موږ یې هیله لرو او زموږ زړه غوښتي وي. د عادي سیالیو لپاره ښایي دومره زیار او هڅه ونه کړو، خو د ژوند سیالۍ را څخه تر وس زیاتې هلې ځلې غواړي ځکه زموږ هیلې او ارزوګانې وړې او عادي نه وي.

په دې سیالۍ کې به نه یوازې خپل او پردي له لاسه ورکوو، بلکې خپل ځان به هم له لاسه ورکوو.

بریا د انا له فنا سره تړلې. دواړه نه شي یو ځای کېدی، یو به خامخا له لاسه ورکوو. له یوه عالم نه وپوښتل شوو چې د ژوندانه چارې مو ولې له عادت سره خلاف دي؟ ویې ویل: نه غواړم ورځنۍ چارې مې عادت وګرځي او خپلې موخې ته په رسېدو کې پاتې راشم.

د ژوندانه لپاره ارزو او اراده خورا اړین دي. که ارزو نه وي، اراده نه شو موندلی. او که اراده ونه لرو، بریالیتوب به مو په برخه نه شي. په ژوند کې د بریا راز د څنګیزو او آرو چارو له یو بله بېلول او آرو کارونو ته لاس اچول دي.

غر

يوه ورځ پلار او زوی د غرونو په منځ کې يو چهرته روان وو. ناڅاپه هلک ولوېد، له خولې يې کريغه ووته: آه...

له مقابل لوري هم د ((آه)) غږ راغی، ماشوم په دې کار ډېر حيرانه شو.

چيغه يې وکړه: ((ته څوک يې؟))

له هغې خوا غږ راغی: ((ته څوک يې؟))

ماشوم په لوړ غږ وويل: ((زه درسره مينه لرم!))

له بل لوري غږ راغی: ((زه درسره مينه لرم!))

ماشوم بيا چيغه وکړه: ((لوده، بې عقله!))

له هغې خوا هم غږ راغی: ((لوده، بې عقله!))

ماشوم نه پوهېده، چې څه روان دي. له خپل پلاره يې پوښتنه وکړه: پلاره! دا څه دي؟

پلار وخنډل او په لوړ غږ يې وويل: ((ته اتل يې!))

له بل لوري هم همدا غږ راغی: ((ته اتل يې!))

زوی يې بيا هم پوه نه شو، پلار يې خواته ورغی او ورته يې وويل: ((زويه! خلک دې ته ازانکه وايي، خو همدا د ژوند حقيقت دی. څه چې موږ کوو يا وايو، زموږ ژوند هماغه څه را کوي. خبره به داسې درته را لنډه کړم چې ژوند زموږ د خپلو کړنو انعکاس دی. که غواړې چې نړۍ مينه در کړي، نو په خپل زړه کې دې مينه پيدا کړه. که غواړې لوبډله دې پياوړې او ځواکمنه اوسي، ځان پياوړی او ځواکمن کړه. زموږ دا اړيکه په هر څه کې په همدې ډول ده، د ژوند په ټولو برخو کې. ژوند به هغه څه در کړي چې تا ژوند ته ورکړي وي. ژوند يوه پېښه يا حادثه نه ده، بلکې ستا خپل انعکاس دی.))

بخيل

وايي په يوه كلي کې يو ډېر بخيل سړی اوسېده. ده هر هغه څه چې لرل، وپلورل او د سرو زرو يو څراغ يې پرې واخيست. يو کډی يې وکيند او دا څراغ يې پکې خښ کړ. بخيل سړی به هره اونۍ راته، کډی به يې را لوڅ کړ، څراغ به يې را وايست، په لاس کې به يې تاو را تاو کړ، بېرته به يې په کډي کې کېښود او کډی به يې په خاورو پټ کړ. څه وخت همداسې تېر شو، يوه ورځ يوه غله دا بخيل سړی وليد چې کډی يې راوسپړه او يو څه يې ترې را و ايستل او بېرته يې پټ کړل. د دې لپاره چې وويني چې دې سړي څه پکې اېښي دي، ورغی او کډی يې را لوڅ کړ، ويې ليدل چې د سرو زرو څراغ دی. څراغ يې ور واخيست او کډی يې بېرته په هماغه ډول پټ کړ. يوه اونۍ وروسته بخيل سړی بيا راغی، کډی يې را لوڅ کړ، خو څراغ يې پکې ونه موند. په زوره زوره يې چيغې کړې، سر شکوونۍ يې جوړ او رمارې يې پيل کړې. گاونډي د ده چيغې واورېدې. د دې لپاره چې وگوري څه شوي، د بخيل سړي کور ته ورغی. بخيل سړي ټوله کيسه ورته تېره کړه. گاونډي ورته وويل: ژاړه مه، زه به يو چل در وښيم. لاړ شه. يوه تېره راوړه او په همدې کډي کې يې خښه کړه. هره اونۍ ورته راځه او همدا تېره گوره او بېرته ځه، ځکه تا ته سره زر او تېره څه توپير لري، ته خو هسې هم گټه نه ترې اخلي. لکه له خپلو سرو زرو دې چې دا دومره کاله هېڅ گټه وا نه خيسته.

مينه

دا کيسه د اوس وختونو نه ده، پخوانۍ کيسه ده. يو ځل يوې نجلی د خپل پلار طلايي رنگ کاغذ چې ډالی پرې پسولل کېږي، ضايع کړ. پلار د خپلې لور په دې

کار دېر زیات خفه شو او ویې وهله. په پلار یې پیسې گرانې وې او دېر زیات پرې خفه وو.

په هر حال، پلار یې د ونې لاندې ناست وو، لور یې ورته راغله او یوه ډالۍ چې په ښایسته کاغذه کې یې پېچلې وه، خپل پلارته ورکړه. پلار یې سخت خوشاله شو او خفکان یې له منځه ولاړ، خو کله یې چې ولیدل، په قوتي کې هېڅ هم نه وو او یو تش ډبلی وو، نو غوسه او قهر یې لاپسې زیات شو او لور ته یې په غوسه کې وویل: نه پوهېږې چې کله څوک یو چاته ډالۍ ورکوي، په منځ کې یې باید یو څه وي. نجلی، په ژرغوني غږ چې سترگې یې هم له اوبښکو ډکې وې، وویل: پلاره، نه یې وینې؟ ډبلی تش نه دی، ما ستا لپاره خپله مینه پکې ایښې ده او دا ټوله مینه ستا لپاره ده. پلار یې په خپل کار پښېمانه شو. خپله لور یې په غېږ کې ټینګه ونيوله. د خدای کارونه دي، لور یې یو څه وخت وروسته مړه شوه. د نجلی پلار به دا ډبلی هر وخت د خپل بالښت لاندې ایښی وو، ورته کتل به یې او له سترگو به یې اوبښکې روانې وې.

کت مټ همداسې، زموږ ملګري، زموږ د کورنۍ غړي او زموږ خدای له موږ سره دېره زیاته مینه لري، په ښکاره نه راته برېښي، خو که ورته خیر شو، دېر څه شته چې د هغوی مینه پکې لتولای شو.

باد اولمر

وايي یو وخت د باد او لمر تر منځ جنجال شو. باد ویل: زه له تا څخه زورور یم. لمر ویل: نه زه پیاوړی یم. په همدې وخت کې دوی یو لاروی ولید چې ځان یې په یوه پټو کې پېچلی وو. دواړو پرېکړه وکړه چې که هر چا له دې لاروي څخه پټو ایسته کړ هغه پیاوړی ده. دواړه په دې خبره رضا شوو.

باد وويل لومړی زه زور ازمایم. باد خپل ټول زور وواهه چې له لاروي پټو وتښتوي او لرې یې ترې وغورځوي. مگر باد چې څومره زور واهه، هماغومره لاروي خپل پټو کلک نیولی وو، لنډه دا چې باد خپله ټوله هڅه وکړه خو بريالی نه شو.

د لمر نوبت راغی. لمر ورو وموسل. لاروي د گرمۍ احساس وکړ پټو یې له ځانه لرې کړ او په لاس کې یې ونيو. لمر لږ نور هم وموسل او موسکا یې ورو په ورو گرمېده، په پای کې لاروي بیخي ډېره گرمي احساس کړه او فکر یې وکړ چې نور نو پټو ته اړتیا نه لرم او ایسته یې وغورځاوه. په دې ډول لمر له باد څخه زیات پیاوړی شو.

پنډ: په زور هغه څه نه شي تر لاسه کېدای، چې په مسکا لاسته راتلای شي.

بازاوتوپان

آیا پوهېږئ کله چې توپان راځي نو باز مخکې له مخکې لا په دې پوه وي چې توپان به کله راځي؟ د توپان له راتلو مخکې باز یوه لوړ ځای ته ځي او د باد راتلو ته په تمه وي. کله چې توپان راشي، باز خپلې وزرې داسې وغوروي چې توپان یې له ځانه سره والوزوي او د توپان له پاسه الوتنه پیل کړي. کله چې توپان ښکته ځي، باز د توپان له پاسه وي. توپان نه شي کولای چې باز له ځانه سره بل ځای ته یوسي. د توپان په وسیله باز کولای شي چې په آسانی سره لوړو لوړو غرونو ته ورسېږي. باز د هغو بادونو په واسطه چې توپان یې له ځانه سره لري، بره خواته ځي.

کله چې د ژوند توپان په موږ راشي او توپان ووينو، کولای شو د همدې توپان له پاسه الوتنه وکړو. که مو په خدای پوره باور او ایمان وي، نو توپان نه شي کولای چې موږ ته کوم تاوان ورسوي. موږ کولای شو د خدای په مرسته د توپان له پاسه حرکت وکړو. خدای موږ ته دا توانايي را کړې چې د توپان د بادونو له پاسه حرکت

او الوتنه وکړو، هغه توپان چې له ځانه سره ناروغي، ماتې، خفگان، تاوان او ضررونه راوړي، موږ کولای شو پر هغو برلاسي او بريالي شو.

د مورورځ

يو سړی د گلانو پلورنځي ته ودرېد، غوښتل يې چې د خپلې مور لپاره يو گل واخلي. د سړي مور له ده نه دوه سوه ميله لرې اوسېده. له موټره را کوز شو، خو ويې ليدل چې يوه وره نجلۍ د گلانو د پلورنځي دباندي ناسته ده، ډېره خفه او غمجنه ده. سړی د هغې څنگ ته ورغی او په مينه يې ترې وپوښتل: ولې خفه يې؟

هغې وويل: غواړم مور ته مې يو گل واخلم، پنځه اويا سېنټه لرم او گل په دوه ډالره ده.

سړي ورته وويل: راځه.

پلورنځي ته ننوتل او د نجلۍ لپاره يې يو گل واخيست، خو د ځان لپاره يې وانه خيست. نجلۍ ته يې وويل: آيا کولای شم تا تر خپله کوره په موټر کې ورسوم.

وره نجلۍ خوشاله شوه، ويې ويل: هو، ته به هم له ما سره زما مور ته ورشي.

دواړه په موټر کې کېناستل، يوه هديره را ورسېده.

نجلۍ وويل: موټر ودرره، بس همدلته.

نجلۍ له موټره بښکته شوه او په منډه ورغله په يوه قبر يې هغه گل کېښود.

سړي چې دا ولېدل په سترگو کې يې اوبښکې راغلې او په چټکۍ بېرته راغی، د گلانو پلورنځي ته. د گلانو يوه ښکلې گېډۍ يې واخيسته او دوه سوه ميله سفر يې وکړ او هغه گلان يې خپلې مور ته ور ورسول.

د بېلتون فلسفه

د اپرېل ښکلې او روڼ سهار دی. د لمر وړانګې له نويو غوړېدونکيو غوتيو سره لوبې کوي او د گلبن اوسېدونکي د سهارني نسيم له عطرينو وړمو خمار خمار دي.

څلور خواوو ته د ډاډ پېر ده او د نوي ژوند خوږوالی دی.

خو آه، زه! زما ژوند خو اوس هم يو بې نوره سهار ته ورته دی. چوپ او غمجن، لکه له حد نه زيات د غوړېدلي گل پانې چې خوږې ورې وي.

له تا پرته! ښکلې گلبن راته سپېره ښکاري او د سهار ښايسته او گلالي خبره راته مراوې برېښي.

په نړۍ د مازديکر سوږوالی خپور شو. لمر د خرما تر ونې شاته پټېږي او په هوا کې کيف او خوند را ټول دی.

په هر شي د ژوند لړزا راغلې لکه د باد په نرمو وړمو چې د ونو پستې خانګې نڅا کوي.

خو زما لپاره خو دا ماښام هم، د مني له غمجن مازديګره کم نه دی. داسې احساس کوم لکه ذره ذره چې په خپل جانان کې دوه وي او د نړۍ گلبن بې نوره دی... غوتۍ ژاړي او پانې په غم اخته دي.

له تا وروسته ماته هر خوند له درده ډک ښکاري او د احساس له کړاوونو څخه تیت او پاشلی یم.

په شنه اسمان شوخ ستوري ځلېږي. سپوږمۍ د سیند له څپو سره پټ پټانی کوي. د هغې رڼا ډاډ ښونکې او روح خوشالوونکې ده.... خو نه پوهېږم، ولې؟ ماته دا محفل تټ ښکاري او د سپوږمۍ ښکلې خبره د خړې شپې د چوپتیاوو کلی او د خفکانونو استوګنه ده.

له تا وروسته زما د جذبو احساس رژل شوی. اوس یو بې کاره موجود دی او د لېوني د خوب په څېر یوه پرېشانه اروا.

د لټون فلسفه

د شپې په چوپتیا کې، هغه وخت چې په دېواله سیوري په خوځښت راشي لکه وېروونکي پېریان چې پرې ګرځي را ګرځي او د اغزنې ونې له منځه په یوه اواز چیغې او غوغا پیل کړي.

ژېړه سپوږمۍ په کفن کې د نغښتي جسد په څېر ښکاري او ستورو د ورېځو پردې ایسته کړې او په غمجنو سترګو را ګوري.

نو زما روح د خیالي نړۍ په لارو د الوتلو لپاره ناګراره شي او په نا مریي درو کې تا لتوي.

خو آه! هغه هلته تا ونه مومي او نه هم ستا د پښو کومه نښه وي چې ستا استوګنه ترې په ډاګه شي.

آه! زما اروا! ستومانه، ماتې خورلې او رتل شوې بېرته را وگرځي.

بيا! كله چې د خوب ښكلې ملكه ما په خپله غېږه كې ور پټ كړي تر څو د ژوند ستوماني د څو شېبو لپاره هېرې كړم او تريخوالی يې له ياده وباسم.

خو آه! زما بخته! چې د ناهيلې اروا، ارمان خو اوس هم په كرار نه دی. هغه ستا په لتون كې په فضا كې الوځي را الوځي. د هغه بې وطنه مرغه په څېر چې د اوسېدو هېڅ ځای نه لري!

په هر كونج كې لتون كوي. خو آه! ته خو هېچېري هم نه ښكاري او نه ستا كومه خاطره پاتې ده! هغه په خپلې بدمرغۍ دومره ناكراره شي لكه د ساز په خاموشو تارونو كې غږېدونكې نغمه!

او بيا! زما ناهيلې او غمجنه اروا! ماتې خورلې بېرته را وگرځي.

محفل ستا د خواږه ياد په اسرې او ستا د بېرته راتك په تمه وي!

د وخت فلسفه

د زمانې له اوښتونونو او پېچلتياوو بې پروا روان دی. په خپل ځان كې ورک ورک او په خپل ځان كې ډوب! نه په نن كې د ده لپاره څه رابښكون شته او نه له سبا سره كومه لېوالتيا لري؛ بس د فكر او خيال يوه ادا ده چې د يوه ناوسه بدن لپاره د روح ډاډ او د ژوند وروستی تم ځای دی.

د پسرلي له مستي ډک سهار وي او که د مني بې کيفه غرمه! د ناروغ فرياد وي لکه خفه موسم او که د مني د پانې په څېر مړاوی چاپېريال وي؛ هغه له دنيا او مافيا څخه ناخبره روان وي، د باد د څپو په څېر! اوس راغی او اوس بېرته ورک شو.

په کوچني پېټي کې يې کلورينې خنداوې پټې دي او د اضطراب برېښناگانې پکې نغښتې دي! د اسرې څپې دي او د ناهيلۍ څاڅکي! له هغه سره د اسوبلو لوکي هم شته او د خوشاليو زېرمې هم.

ډېر کله داسې احساسوم چې طبيعت يې په سينه کې د زړه پنځول هېر کړي که نه نو دومره بې حسي، داسې بې پروايي چې نه يې د اوبښکو توپان په غم لړلای شي او نه يې د خوشاليو انبارونه خوشالولای شي.

خدایه، په ساعتونو په همدې فکرونو کې يم چې اخر رښتینې خوښې يې په څه کې ده.

د سهار له لمر سره يو ځای يې سفر پيل شي. د غرمې په سوځوونکي لمر کې هم دوام لري او د ماښام په څړه هوا کې کله چې ټول خپلو خپلو کورونو ته روان وي، د نړۍ په پراختياوو کې را تاوېږي. د شپې د تيارو په سيورو کې الوت کوي او د هغه مرغه په څېر چې هېچېرته يې هم د ټيکاو ځای او ځاله نه وي.

خو له دې توپيرونو سربېره نازکخيال شاعر ورته په تمه او ادیبان ورته سترگې په لار وي.

که څوک خوشاله وي او که غمجن او ولاړ! د هر چا لپاره د شوال د مياشتې غونډې راځي. د سندرې په څېر خوږ او د بودۍ د ټال په څېر له تېر ايستونکو ښکلاوو سره.

او زما لپاره خو د هغه غږ! له هغه زرین ساز څخه کم نه دی چې د سهار په ښکلي وخت کې په عبادت ځايونو کې غږېږي. د هغه د پښو په ښکالو د روح ويده سازونه په کړنگېدو شي او د هغه راوړې پانې نيمايي ديدن وي.

خدایه! زما لپاره خو دا شتمني له نړۍ څخه هم گرانبيه ده او د ژوندانه د ستومانیو غوره درملنه ده.

وخت

يو زوړ عمر خورلی انځور دی. په لاسونو کې يې د ښاپېريو غوندې وزرې دي ته وا په هوا کې الوتنه پرې کوي. په يوه لاس کې يې د ساعت هينداره نيولې چې د نړۍ خلکو ته پرې د خپل تک خبردارۍ ورکوي. او په يوه لاس کې يې لور دی چې د خلکو د هيلو او ارمانونو کړوندې او د ژوند شېبې پرې رېبي. يا ظالم وينه بهوونکې دی چې په خپل تک کې پر هېچا هم زړه نه خوړوي. په خپل سر يوه کوڅې لري، هغه چې هوښياران دي را وبه يې نيسي. خو د نورو کوڅې شاته وي، د ده کوڅې بيا مخې ته. په دې کې نفوته دې ته ده چې تېر شوی وخت د چا لاسته نه راځي؛ هو، هغه چې ځيرک او وړاند-ليدونکي دي، که يې مخکې لا را ودروي، نو وبه يې دروي.

د قومونو فلسفه

قوم د هغو بېلا بېلو اخلاقو، عقیدو او افکارو لرونکو وګړو ټولګه ده چې یوه معنوي اړیکه یې له یو بل سره تړي... هغه معنوي اړیکه چې له اخلاقو زیاته قوې، له عقیدې زیاته ژوره او له فکر زیاته مهمه وي.

کله کله د دین یو والی د دې اړیکې یو تار وي خو دا تار دومره قوي نه وي چې نورې قومي اړیکې له منځه یوسي. هو، که دا اړیکې سولېدلې او کمزوره وي لکه په ځینو ختیځو هېوادونو کې چې لیدل کېږي، نو بیا جلا خبره ده.

کله د ژبې یو والی د دې اړیکې بنسټیز علت وي، خو ډېری داسې قومونه شته چې په یوه ژبه خبرې کوي، مګر د سیاست، حکومتي نظام او ټولنیزو اندونو له مخې د هغوی تر منځ ژور اختلاف وي.

کله دنیوي یو والی د دې اړیکې بنسټ وي، خو په تاریخ کې داسې بېلګې بې شمېره دي چې له مخې یې موږ ثابتولای شو چې بېلا بېلې هم-پېښه قبیلې له یو بل څخه بېلې شوې او دا بېلتون د خپلمنځي شخړو، جنګونو، جګړو او په پای کې د زوال او فنا علت ګرځېدلای.

او کله مادي کتې د یو والي لامل وي چې خپلوي پکې نغښتي وي، خو ډېری داسې ډلې شته چې هېڅ مادي کتې نه لري پرته له نفسانیت او شخړو څخه.

ښه! نو بیا دا قومي اړیکه څه شی ده؟ او هغه کومه ځمکه ده چې د قومونو بتان پکې رامنځته کېږي؟

د قومي اړیکې په لړ کې زما یوه رایه دا ده چې مفکرین یې له دې امله عیبجنه ګڼي چې اصول او پایلې یې له محسوسو چارو سره اړیکه نه خوري.

په هر حال زما نظر دا دی چې:

هره قبيله يو ټولنيز نفس وي چې د خپل جوهر او طبيعت له مخې له انفرادي نفس سره ورته والی لري. دا ټولنيز نفس د خپل وجود لپاره د قبيلو وگړو ته اړمن دی لکه څرنګه چې ونه د خپل ژوند لپاره اوبو، خاورې، رڼا او تودوخې ته اړتيا لري، خو بيا هم له قبيلو څخه خپل يو خپلواک وجود لري او د هغه يو ځانګړی ژوند او بېله اراده وي. خو لکه څرنګه چې زما لپاره د دې زمانې تشخيص او ټاکل ستونزمن دی چېرته چې انفرادي نفس پيدا کېږي، همدارنګه زما لپاره د هغې زمانې تشخيص او ټاکل هم سخت دی چېرته چې اجتماعي نفس رامنځته کېږي، مګر بيا هم دا اړينه ګڼم چې مثلاً د مصر قوم د نيل په غاړه د لومړني حکومت د بسنت له اېښودلو څخه لږ تر لږه پنځه سوه کاله مخکې را څرګند شو او له همدې اجتماعي نفس څخه مصر په خپلو ټولو فني، مذهبي او اجتماعي څرګندونو کې مرسته واخيسته.

کوم څه چې ما د مصر په اړه وويل هماغه د اشور، ايران، روم، عرب او داسې نورو نوو قومونو په اړه هم صدق کوي.... له نوو قومونو څخه زما موخه هغه قومونه دي چې له منځنيو پېړيو څخه وروسته منځته راغلي دي.

ما ويلي دي او سم مې ويلي دي چې اجتماعي نفس يو ځانګړی ژوند لري او لکه څرنګه چې د هر ساکنین يو ټاکلی عمر وي په همدې ډول د اجتماعي نفس لپاره هم يو وخت وي چې له هغه څخه تجاوز نه کوي. او لکه څرنګه چې شخصي وجود له ماشومتوبه تر ځوانۍ، له ځوانۍ تر مشرتوب او له مشرتوب تر سپين ږير توب پورې له بېلا بېلو پړاوونو څخه تېرېږي، په همدې ډول د ټولنيز نفس وجود هم د خوب له بوج څخه وارخطا سهار را پاڅي؛ ورپسې د لمر له وړانګو څخه د غرمې تر رڼا پورې يون کوي او د بېزارۍ په جامو کې د مابښام تر را ښکاره کېدو پورې روان وي؛ په پای کې د شپې په چوپتيا کې د خوب ژور والي ته ورسېږي.

یوناني قوم، د مسیح ع له زېږېدو څخه زر کاله وړاندې راوینې او له میلاد نه پنځه سوه کاله وړاندې له عروج او پرتم څخه یوې خواته شو، خو کله چې د مسیح ع وخت راغی او د بیا بیا پاڅېدو له خوبونو څخه ستړی او ستومانه شو؛ نو له تلپاتې خوبونو سره د غاړه غړۍ کېدو لپاره د خوب ځای ته ورسېد.

عربي قوم د اسلام له راتلو نه درې سوه کاله مخکې منځته راغی او په همدې زمانه کې یې د خپل شخصي وجود احساس وکړ تر دې چې کله د اسلام پیغمبر مبعوث شو نو عربي قوم د یوې بلا غوندې را پورته شو او د توپان په څېر یې هر هغه شی له منځه یو وړل چې په لاره کې یې د خنډ په څېر راتلل او بیا چې کله د عباسي خلفاوو دور راغی نو په هغه زر-پښه-لرونکي تخت کېناست چې یوه پښه یې په هند او بله یې په اندلس کې وه. خو کله چې د پرمختګ لمر یې په دوېدو شو او مغل قوم راڅرګند شو او له ختیځ څخه تر لویدیځ پورې خپور شو نو عربي قوم له خپلې ویشتیا څخه په تنګ شو او ویده شو او خوب یې دومره ژور خوب نه وو، سپک او معمولي خوب وو، څرنګه چې زه په ډاډ سره وایم چې هغه به بیا را ویښېږي او د هغه ټولو ځواکونو څرګنداوی به کوي چې د دې قوم تر نفس شاته پټ پاتې دي، کټ مټ هماغسې لکه رومي قوم چې د اټالوي غورځنګ په زمانه کې د رنسانس په نوم مشهور شو، بیا ځلې را وینې شو او وینس فلورنسا او میلان کې یې خپلې هغه دندې بشپړې کړې د کومو پیل یې چې د توتاني قبیلو له یرغل څخه کړی وو.

په تاریخ کې چې څومره قومونه لیدل کېږي په هغو کې تر ټولو زیات عجیب او نا اشنا قوم د فرانسویانو دی چې د رامنځته کېدو یې دوه زره کاله کېږي خو تر اوسه پورې د ځوانۍ په زړه را ښکونکي پېر کې دی. په دې قوم کې نن هماغه د فکر لوړ والی، د لید چټکتیا او په علم و هنر کې پراختیا شتون لري چې د تاریخ په هر پېر کې یې د کمال پانګه وه، بلکې مبالغه به نه وي که وویل شي چې په دې خصوصیاتو کې یې څرګند پرمختګ کړی او لایې هم کوي.

فردوا، کاریر، شنیا، هیوگر، رینا، راسد، سیمونو او له دوی پرته د نولسمې پېړۍ ټول فرانسویان د هنر، علم او خیال پر اساس د نړۍ پر هر بل لوی شخصیت باندې برلاستیا لري.

موږ دلته غواړو یوه بله خبره هم زیاده کړو چې د ځینو قومونو عمر د ځینو قومونو په پرتله ډېر اوږد وي څرنګه چې د مصر قوم درې زره کاله ژوندی وو، د دې پر خلاف یوناني قوم له زرو کلونو څخه زیات ژوندی پاتې نه شو. د قومونو د عمر د کموالي یا زیاتوالي علتونه هم هماغه دي کوم چې د وګړو د عمر د کموالي یا زیاتوالي دي.

خو د ژوند پر دریځ د خپلې برخې عمر له پای ته رسولو وروسته، پر قوم څه تېرېږي؟ آیا قوم راتلونکو نسلونو ته د خپل یادښت له پرېښودو پرته بل هېڅ شی هم نه پرېږدي او له نړۍ سره مخه ښه وکړي او آیا زمانه یې داسې له منځه یوسي، ګواکې چې هغه قوم هېڅ موجود نه وو؟

زما عقیده دا ده چې معنوي وجود بدلون کولای شي، خو فنا کېدای نه شي. هغه د مادي وجود په څېر له یوه څخه بل شکل او له یوې ښې څخه بله ښه غوره کوي، خو د هغه فطري ذرې له زمانې سره یو ځای پاتې وي. په دې اساس، د یوه قوم ټولنیز نفس ویده کېږي خامخا، خو د ګلانو په څېر په ځمکه کې خپل تخم وښیندي. پاتې شو د هغه قوم روح، نو هغه د ابدی عالم په لور پورته کېږي او زما په نزد قوم وي او که ګل، د هغه یوازې روح او بوی یې، حقیقت او مطلق جوهر وي. څرنګه چې شیب، بابل، نېنوا او اتن او د بغداد روح زموږ د ځمکې شاوخوا د ایتهر په پردې کې لا تر اوسه پورې شتون لري، بلکې زموږ د ارواوو په ژورو کې ځای لري او موږ له انفرادي او ټولنیز اړخه، د هر هغه قوم میراث یو چې د ځمکې پر سطح را څرګند شوی دی؛ خو دا سپېڅلی میراث تر هغه وخته په انفرادي یا ټولنیزه ښه کوم ځانګړی صورت نه شي غوره کولای، تر څو چې کوم داسې قوم رامنځته نه شي چې

ټول وگړي او ټولې ډلې په خپل ځان کې ور جذب کړي او په دې ډول یو هر اړخیز ټولنیز نفس رامنځته شي چې یو خاص ژوند او بېله اراده ولري.

د خبرو فلسفه

زما زړه له خبرو او خبرو کوونکو څخه تور شوی.
زما اروا له خبرو او خبرو کوونکو څخه ستومانه شوې.
زما عقل په خبرو او خبرو کوونکو کې له منځه لاړ.

سهار کله چې را وینم شوم نو ومې لیدل چې خبرې زما چپرکت ته څېرمه په ورځپاڼو او کتابکوټو کې ناستې او د دوکې او خباثت په سترگو راته گوري.

زه له بستري راپاڅېدم او په چای سره د خوب د اغېز د لرې کولو لپاره د کرکې له خوا سره کېناستم. له ما سره یو ځای خبرې هم پاڅېدې او په نارو سورو زما په مخ کې په نڅا شوې. له دې وروسته کله چې مې د چایو پیالې ته لاس اوږد کړ، نو هغو هم خپل لاس را وغځاوه او له ما سره د چایو په څښلو لگیا شوې. کله مې چې سکرټ ولکاوه، هغو هم ولکاوه؛ او کله چې ما ختم کړ او ومې غورځاوه، نو هغو هم وغورځاوه.

زه چې د کوم کار لپاره پاڅم، خبرې د سیوري په څېر په ما پسې وي. له ما سره پس-پسې کوي. زما تر سر شاوخوا ته بنگس کوي او زما د ذهن په تشو کې یوه غوغا را وپنځوي، خو کله چې وغواړم هغه وشرم نو په زوره وځاندي او بیا په پس-پسې، بنگس او غوغا کولو بوخت شي.

زه چې بازار ته لاړ شم، خبرې د هر دکان په دروازه ولاړې مومم. د هر کور په دېوالونو يې گرځېدونکې را گرځېدونکې وينم، د خلکو په خبرو کې يې وينم. په داسې حال کې چې دا خلک پټه خوله وي، خو زه خبرې د هغوی په خوځښتونو او چوپتياوو کې مومم، په داسې حال کې چې هغوی ناخبره وي.

کله چې له دښمن سره مخامخ شم، نو هغه وخت خبرې د گل په څېر وغورځېږي، ټوټې ټوټې شي او د جرار لښکر شکل غوره کړي چې يو سر يې په ختيځ کې وي او بل يې په لويديځ کې. بيا کله چې زه له خپل دښمن څخه وتښتم، نو د هغه د خبرو غږ زما په ذهن کې غوغا جوړه کړي لکه څرنګه چې ناهضم شوي خواړه په معدې کې ناکراري پيدا کوي.

زه چې محکمو، پوهنتونونو او مدرسو ته ځم، نو خبرې د هغوی له پلار او ورور سره يو ځای وينم. هغوی ټولو د دروغو په څادر کې ځان نغښتي، د نيرنگ پټکي يې وهلي او د چلبازۍ چپرکي يې پښو کړې وي.

بيا کارخانو، ښوونځيو او ادارو ته ورشم او کورم چې خبرې د خپلې مور، ترور او نيا تر څنګ ناستې وي او په خپلو غټو غټو شونډو ژبه را تېروي او هغوی ټول خبرو ته مسکي وي او په ما خندا کوي.

له دې وروسته که د صبر او ارادې يو څه قوت را پاتې شي، نو د ودانيو او عبادتځايونو ليدو ته ور ودانګم، خبرې هلته هم په ګډۍ ناستې برېښي، په داسې شان سره چې تاج يې په سر وي او په لاسونو کې يې ډېره ګرانبيه شاهي امسا وي.

او کله چې ماښام کور ته را ستون شم، بيا له هماغه خبرو سره مخامخ کېږم چې سهار مې د مارانو غونډې په څښېدو او د لړمانو په څېر نېښ وټونکې حالت ليدلې وې.

خبرې په هوا کې، خبرې په هوا پسې وي. په ځمکه او د ځمکې لاندې دي.

خبرې د ايتهر په ځنگلو کې دي؛ د سيند په څپو، په سمڅو او ځنگلونو کې دي. د غرونو په هسکو کې دي. خبرې په هر ځای کې شته! نو بيا ارامتيا او سکون لتوونکي چېرته لار شي.

آيا په دې نړۍ کې د بې ژبو کومه ډله شته چې له هغوی سره يو ځای شم؟
آيا خداى د خپلې لورپينې له مخې، د غوږونو د دروندوالي ډالۍ راباندې پېرزو کولای شي چې د تلپاتې ارامتيا په جنت کې بريالى ژوند تېر کړم؟

آيا د ځمکې په دې پراخه او وسيعه کره کې داسې هېڅ کونج نشته چې د ژبې له چتيا تو ارام وي، چېرته چې نه خبرې پلورل کېږي، نه پېرل کېږي، نه چاته ورکول کېږي او نه منل کېږي؟ کاش! زه پوهېدلای چې په نړۍ کې داسې هم څوک شته دى چې د خبرو له لارې د ځان لمانځنه نه کوي!

کاش ماته په ډاګه واى چې په دې خاورينه نړۍ کې داسې انساني ډله هم اوسېږي چې خوله يې له الفاظو ډک د لوتمارو غار نه وي.

که د خبرو کوونکو يوازې يو ډول واى، نو موږ به ډاډه شوي وو او صبر به مو کړى وو، خو د هغوی دومره ډېر ډولونه دي چې شمېر يې نه شي کېدای.

يوه ډله خو يې د ((چنگېنو)) ده چې ټوله ورځ په ډنډونو کې پراته وي او کله چې ماښام شي نو د ډنډ غاړې ته راشي او خپل سر له اوبو را وباسي او د شپې سينه له خپل ترتر څخه ډکه کړي، چې په اورېدلو يې د غوږونو پردې په شکېدو شي او اروا يې ناګراره شي.

او يوه ډله د هغو ((مياشو)) ده؛ او مياشي هم د ډنډونو توليد دى چې د غوږونو شاوخوا بنگېږي. د هغوی له شوره ډکه مکر سپکه شیطاني بنگا هغه ده چې د ازار رسولو جذبې زېږولې او سخت نفرت روزنه ور کړې ده.

او يوه ډله د هغو ((زندركړو)) ده؛ او دا يوه عجيبه او نا اشنا ډله ده چې هر تن يې په باطن كې يوه تيره لري، چې كله وڅرخول شي نو يو داسې دوزخي شور او زوږ ترې وزېږي چې د هغه له ورو څخه ورو غږ هم د مېچني له گرزا زيات دروند وي.

او يوه ډله د هغو ((غويانو)) ده چې خپله خېټه له وېشو ډكه كړي او د كوڅو او سړكونو په چوك ودرېږي او فضا په خپلو تېغونو دومره نه زغمل كېدونكې كړي چې كه ډېر نازك تېغ هم وي نو بيا هم د غوا له تېغ څخه زيات بد لگېږي.

او يوه ډله د هغو ((كونگانو)) ده چې خپل وختونه په دېستو او هډيرو كې تېروي او د تيارې ارامتيا او چوپتيا په هغو نارو او سورو بدله كړي چې تر ټولو خوندوره برخه يې هم د كونگ له غږ څخه ډېره غم راوړونكې وي.

او يوه ډله د هغو ((اره كېنو)) ده چې ژوند ورته د لرگيو د نه اړه شوو ټوټو غوندې ښكاري او خپل ټول وخت د دې ټوټو په اړه كولو او ټوټه كولو كې تېروي. د هغوی د دې كار له امله يو عجيبه شور رامنځته کېږي چې كه ډېر زيات خوږ هم وي نو د اړو له شور څخه زيات ناوړه وي.

او يوه ډله د هغو ((ډمانو)) ده چې خپلې ارواوې په لويو لويو لرگيو درېوي او د هغوی له تشو خولو داسې شور را پورته کېږي، كه ډېر سپک هم وي نو د ډول له غږ څخه ډېر پرېشانه کوونکی وي.

او يوه ډله د هغو ((ژوونکو)) ده، چې هېڅ كار او بوختيا نه لري، پرته له دې چې چېرته ځای وويني، هلته کېني. دا خلک خبرې ژويي او ډېری خو يې ويلای هم نه شي.

او يوه ډله د هغو ((ټوکمارو)) ده چې د خلکو غيبت کوي، په خپلو منځونو کې د يو بل غيبت کوي، بلکې په بې شعوره ډول پخپله خپل غيبت کوي او دې غيبت ته د

ورتيا نوم ورکوي. په داسې حال کې چې وړتيا د جدیت یو ډول دی خو هغوی په دې نه پوهېږي.

او یوه ډله د هغو ((توکر اوبدونکو)) ده چې هوا په هوا سره اوبي، حال دا چې بیا هم لوڅه او برېښه پاتې وي.

او یوه ډله د هغو ((شارو گانو)) ده چې په اړه یې یو شاعر وايي: کله چې الوتونکی والوت نو داسې مې وگڼل لکه شاهین چې والوت.

او یوه ډله د هغو ((ساعتونو)) ده چې خلک د عبادتخایونو په لور ور غواړي، خو پخپله نه ور ننوځي.

له دې نه پرته ډېرې نورې ډلې هم شته چې لا تر اوسه د شمېر او تعریف له بریدونو هاخوا دي. زما په فکر کې په هغه ناپېژانده ډلو کې تر ټولو زیاته عجیبه ډله د هغو ویدو ډله ده چې له خپلو زېرمو څخه یې په فضا کې غوغا جوړه کړې ده، خو پخپله ور څخه ناخبره دي.

د ناروغۍ فلسفه

زما یو غاښ چینجي وهلی چې ډول ډول درد کوي. د ورځې په غوغا کې په ډاډ ناست وي او د شپې په چوپتیاوو کې کله چې د غاښونو ډاکټر د ارامه خوب په مزو کې وي او درملتونونه تړلي وي..... په ناګراري را پاڅېږي.

یوه ورځ، کله مې چې د صبر کاسه را ډکه شوه، د غاښونو یوه ډاکټر ته ورغلم او ورته ومې ویل:

((دا غاښ مې وباسه، د خوب خوند يې را باندې حرام کړی او د شپې آرامتيا او ډاډ يې را باندې په درد او کړاو بدل کړي.))

ډاکټر سر وښور او ويې ويل:

((ناپوهي به وي که موږ دا غاښ وباسو، په داسې حال کې چې درملنه يې کېدای شي.))

ډاکټر، د غاښ له يوې او بلې خوا خړل پيل کړل او ريښې يې ور پاکې کړې. د عجيبه عجيبه طريقو له کارولو وروسته چې کله په دې باوري شو چې په غاښ کې اوس چينجي نه دی پاتې، نو سوری يې په يو خاص ډول سرو زرو ډک کړ او په وياړ يې وويل: ((اوس ستا دا غاښ له روغو غاښونو څخه زيات قوي شو.))

ورسره ومې منله او جېب مې له اشرفيو وړ ډک کړ او په خوشالۍ خوشالۍ راغلم، خو لا يوه اونۍ نه وه وتلې چې بدبخته غاښ بيا درد پيل کړ او زما د روح نغمې يې بيا مرگ ته د نږدې خلکو په خړا او د دوزخ په نارو او سورو بدلې کړې.

دا ځل بل ډاکټر ته ورغلم او په ډېر احتياطمن ډول مې ورته وويل:

((دا خطرناک زرين غاښ وباسئ... هېڅ ډول زړه خوړی مه پرې کوي، ځکه چې د کانو ژوونکي د هغوی له شمېرونکو سره توپير لري.))

ډاکټر غاښ را و ايست، هغه شېبه که څه هم د درد او تکليف له مخې ډېره کړاو منه وه، خو په حقيقت کې مبارکه وه.

د غاښ له ويستلو او له بشپړې پاملرنې وروسته ډاکټر وويل:

((ډېر ښه کار مو وکړ... چينجيو په دې غاښ کې په ډېر ښه ډول ريښې کړې وې او د هغه د ښه کېدو هېڅ تمه نه وه.))

نن شپه ډېر ارامه ویده شوم... اوس هم په ارام یم او د غاښ پر ایستلو د خدای شکر پر خای کوم.

د انساني ټولنې په خوله کې ډېر غاښونه دي چې چینجیو خورلي دي او دا ناروغي دومره زیاته شوې چې تر وروستي بریده رسېدلې، خو انساني ټولنه له دې تکلیفونو څخه د ځان ساتلو لپاره غاښونه نه وباسي، بلکې یوازې په ډکولو او پټولو یې بسنه کوي او له پاکولو وروسته یې سوري په ځلېدونکو سرو ډک کړي او بس!

ډېری ډاکټران شته چې د انسانیت د غاښونو درملنه، د سترگو غولوونکو سرو زرو د اوبو او ځلېدونکو موادو په وسیله کوي او ډېری ناروغان دي چې خپل ځان دې اصلاح غوښتونکو ته سپاري او د ناروغۍ کړاو تېروي او په همدې فريب و دوکه کې مړه شي.

بیا هغه قوم چې یو ځل ناروغ او مړ شي، بیا نه راژوندی کېږي چې نړۍ ته د خپلو معنوي مرضونو علتونه او د هغو ټولنیزو درملو حقیقت بیان کړي چې په استعمال یې قومونه د زوال او نېستۍ تر پولې رسېږي.

د شام د قوم په خوله کې خوسا، تور، خیرن او بوین غاښونه دي، زموږ ډاکټرانو وغوښتل چې هغه پاک کړي او سوري یې په ځلېدونکو موادو ور ډک کړي او پورته پرې د سرو زرو اوبه ورکړي، خو ناروغي ترې ورکه نه شوه او هېڅ کله نه شي ورکېدای، تر څو چې هغه غاښونه ونه ایستل شي. د کوم قوم په غاښ کې چې مرض وي، د هغه بیا معده هم کمزوره کېږي او ډېر داسې قومونه شته چې د هاضمې له خرابوالي سره لاس او گړېوان او د مرګ خولې ته رسېدلي دي.

که څوک د شام چينجيو وهلی غاښ ليدل غواړي، نو بايد هغو مدرسو ته سر ور ښکاره کړي چې راتلونکی انسان هغه مسایل زده کوي چې اخفش له سبويه څخه نقل کړي دي او سبويه له سائق اطعان څخه.

يا دې محکمو ته ور وگرځي، چېرته چې ظاهري ښکلا، درواغ او ریا کاري ده.

يا دې د غریبانو خېمو ته ورشي، چېرته چې وېره، بې زړه توب او ناپوهي خوره ده.

او له هغه وروسته دې هغو نازک-کوته د غاښونو ډاکترانو ته ور شي چې نړۍ الې او د بې هوښۍ درمل ورسره وي او د چينجي وهلو غاښونو د سوريو په ډکولو، د هغوی د لمدو رېښو په پاکولو خپل وخت تېروي. کله چې کوم څوک له هغوی سره خبرې کوي او د هغوی له ويناوو څخه برخمن کېدل غواړي، نو هغوی به له لویو خطیبانو څخه ومومي، چې ژبې يې د فصاحت او بلاغت بحرونه وي؛ هغه چې دلې جوړوي، غونډې کوي او په غونډو کې د خطابت په زور اورونه بلوي؛ هغه چې په تقريرونو کې يې نغمه وي، هغه نغمه چې د اوږو د ژرندې له نغمو څخه زیاته لوړه او د جولای په شپو کې د چنګېنو له تېترا څخه ډېر زړه راښکونکې وي.

د شام قوم د خپل ژوند خواږه په چينجي خوړلو غاښونو ژويي، له همدې يې په هره مړۍ کې زهرجنې لارې وي او دې زهرجنو لارو کابو د دې قوم ټولې کولمې ور بېکاره کړې دي.

کله چې څوک ورته دا خبره وکړي، نو هغوی يې په ځواب کې فرمايي: ((هو، د دې لپاره موږ د يوه نوي درمل په اختراع کولو بوخت يو، چې ډېره بې هوښي راوړي.))
او ويونکی چې کله دا ورته وايي چې: ((د دې غاښونو د ایستلو په اړه څه نظر لرئ؟))

نو هغوی په کرس-کرس وځاندي او دا يوازې په دې چې هغوی د غاښونو غوره درملنه نه ده ليدلې.

د پوښتنې په تکرارولو هغوی پاڅېږي او د بېزارۍ په لهجه خپل زړه ته ووايي: ((په نړۍ کې څومره د فکر خلک دي او څومره بې بنسټه دي د دوی فکرونه.))

د غم فلسفه

زما خپلوان مړه شول او زه د ژوند په زندان کې بندي، د یووالي او یوازیتوب په نړۍ کې په هغوی ویر کوم.

زما ملګري له ما بېل شول او زما ژوند له هغوی وروسته د غم او درد ویاند انځور وګرځېد.

زما خپلوان او ملګري د مرګ په خوب ویده شوو او زما د هېواد غرونه په اوبښکو او وینو کې ولمبېدل. خو زه دلته همداسې ژوند تېروم لکه څرنګه چې د ژوند په خوندونو او د لمر له وړانګو څخه په روښانه غرونو له لوبو کوونکو خپلوانو او ملګرو سره مې تېراوه.

زما خپلوان د لوږې له لاسه مړه شول او څوک چې پاتې شول په توره له منځه یو وړل شول خو زه د هغو خلکو ترمنځ ګرځم راګرځم چې خوشاله دي، په خپل کار خوښ دي، له ښو نه ښه خواږه خوري، له غوره نه غوره شراب څښي او له اعلی نه په اعلی چپرکتونو ویده کېږي؛ هغه چې له ژونده خوشاله وي او ژوند ترې راضي وي.

زما خپلوان ډېر د ذلت او سپکاوي په مرګ مړه شول خو زه دلته په ارامتیا او ډاډ ژوند تېروم او همدا هغه تراژیدي ده چې زما د اروا په دریځ لوبول کېږي.

که زه په خپلو وړو خپلوانو کې وړی وای یا له خپل مظلوم قوم سره مې ظلم او خور زغملاى وای، نو د دواړو فشار به زما په سینه دومره سخت نه وو او شپې به زما په سترگو کې دومره توري نه وې، د دې لپاره چې څوک چې په مصیبت او بې وسۍ کې خپلو خپلوانو ته لاس ورکوي هغه یو داسې سپېڅلی ډاډ احساسوي چې د خپل وجود لپاره د شهادت د ولولې ارمانجن وي بلکې په خپل ځان ویاړ کوي. زه له بې گناه سره بې گناه مړ کېږم، خو زه له خپل وړي او مظلوم قوم سره نه يم په داسې حال کې چې هغه د مرګ له جلوس سره یو ځای د شهادت د عروج په لور روان دي خو زه دلته، اووه سینده را دې پلو، د ډاډ په سیوري او د امن په ټاټوبي کې ژوند تېروم.

دلته زه له مصیبت او مصیبت خپلو څخه لرې يم او په هېڅ شي حتی پخپلو اوبشو هم فخر نه شم کولای.

یو مسافر، چې له خپل هېواد څخه میلونو لرې وي، له وړو خپلو او خپلوانو سره څه کولای شي؟

کاش زه پوهېدای، د شاعر ویر او ماتم څه ګټه لري؟

که زه د خپل هېواد په خاروه کې د غنمو بوتی وای، نو وړي ماشوم به ورمات کړی وم او زما په دانو به یې له خپلې سینې څخه د اجل لاسونه ایسته کړي وای.

که زه د خپل هېواد په باغونو کې پخه مېوه وای، نو وړې ښځې به خورلای وم او د خپلې ګېډې اور به یې پرې مړ کړی وو.

که زه د خپل هېواد د هوا مرغه وای، نو وړي سړي به ښکار کړی وم او زما په بدن به یې له خپل وجود څخه د قبر سیوري لرې کړی وو.

خو آه! څومره د بې وسۍ او افسوس ځای دی چې زه نه د شام د پټیو د غنمو بوتی يم، نه د لبنان د درو پخه مېوه.

او همدا هغه خاموشه پیل دی چې زه یې پخپله د خپل ځان او د شپې د سیورو په وړاندې سپک کړی يم. همدا هغه له درده ډکه کیسه ده چې زما ژبه او لاسونه یې را تړلي او په وړاندې یې په دې حالت کې ودرولی يم چې نه له ماسره هوډ او اراده شته او نه عمل.

—

خلک ماته وايي:

ستا د هېواد ويجاړتيا څه ده، پرته د نړۍ د يوې ناخيزې برخې د ويجاړۍ څخه او هغه اوبنکې او وينې چې ستا په هېواد کې وبهېدې، څه دي؟ پرته د اوبنکو او وينو له يو څو څاڅکو څخه چې شپه و ورځ د ځمکې د کرې له ډاگونو او درو څخه را توکېږي!

رېښتيا دي! خو زما د هېواد ويجاړۍ، خاموشه بربادۍ ده. زما د هېواد ويجاړتيا هغه گناه ده چې په پايله کې يې ماران او ښاماران زېږي، زما د هېواد ويجاړتيا هغه تراژيدي ده چې نه پکې نغمې شته او نه منظرې.

که زما قوم د بې ايمانو ټکمارو چارواکو پر خلاف سرکښي کولای او د سرکښۍ په جرم وژل شوي وای، نو ما به دا ويل چې د خپلواکۍ په لاره کې مړ کېدل د غلامۍ په سيوري کې له ژوند کولو څخه غوره دي او کوم شخص چې توره په لاس مرگ ته غېږه ورکوي، هغه له حق سره يو ځای ژوندی وي.

که زما هېواد په قومي جنگ کې برخه اخيستي وای او يو يو بچی يې په جنگ کې په درد خوړلی وای، نو ما به ويل چې زما قوم يو توند او تېز توپان دی چې په خپل قوت سره شنې او وچې څانگې يو ځای ماتوي او له منځه وړي او په توپاني څانگو کې له منځه تلل، د زړبودۍ په غېږه کې له مرگ څخه غوره دي.

که په نړۍ کې کومه سخته زلزله راغلې وای چې له کبله یې زما هېواد له یوې مخې
 چپه شوی وای او زما خپلوان او ملګري په خاوره کې مړه شوي وای نو ما به ویل:
 دا پټ قوانین دي چې په حرکت کې د راوستلو مسؤلیت یې هغه قوت دی چې له
 انساني قوتونو څخه پورته او لوړ دی. په دې توګه، ناپوهي به وي چې موږ د هغو په
 رازونو د پوهېدو هڅه وکړو.

خو زما نږدې خپل او خپلوان د بغاوت په جرم کې نه دي مړه، د ازادۍ په لاره کې
 د جهاد په کولو نه دي شهیدان شوي او د دوی هېواد زلزلې نه دي ویجاړ کړي،
 بلکې دوی د غلامۍ ګناه وژلي دي.

زما خپلوان په دار وځړول شول.

دوی مړه شول او په داسې حالت کې چې د دوی لاسونه ښي او ګڼې لوري ته خواړه
 شوي وو او سترګې یې د فضا په تیارو کې خښې وې!

دوی مړه شول او د بې ژبې او چوپټیا په حالت کې مړه شول، ځکه چې د انسانیت
 غوږونه د هغوی له چیغو او نارو څخه بند وو.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې له خپلو دښمنانو سره د ډارنو غوندې مینه او له
 خپلو مینه والو څخه د بې دینو په څېر نفرت یې نه شوای کولای.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې ګنګاران نه وو.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې هغوی په ظالمانو ظلم نه وو کړي.

هغوی مړه شول ځکه چې هغوی امن خوښاوه.

هغوی مړه شول او په دې هېواد کې وږي مړه شول چې د شیدو او شاتو ویالې
 بهېدې.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې دوزخي ښامارانو د هغوی د پټیو ټول ځناور او د مودي کورنیو ټوله غله تر ستوني تېره کړه.

هغوی مړه شول د دې لپاره چې مارانو دا فضا په خپلو زهرو سره زهرجنه کړه، هغه فضا چې د یاسمین، کلاب او نېتر په بویونو معطره وه.

اې د شام اوسېدونکو! زما او ستاسې خپلوان او نږدې خپل مړه شول، راوښیئ چې اوس موږ له هغوی سره څه کولای شو چې د مرګ له منګولو څخه ژغورل شوي دي. زما سلګۍ د پېښېدونکو مخه نه شي نیولای او زموږ اوبښکې د هغوی سخته تنده نه شي خړوبولای.

نو بیا موږ هغوی له لوږې او تندې څخه څنګه وژغورو؟

آیا موږ د شک او تردد، غفلت او بې پروايۍ په حالت کې په دې درد ناکې پېښې سترګې پټې کړو او د ژوند په سپکو او عادي کارونو کې بوخت اوسو؟

اې زما شامي وروره، هغه جذبه، چې تا د ګور پر غاړه د خپل ورور د مرستې لپاره هڅوي، یو بې ساری امتیاز دی چې تا د ورځې له رڼا او د شپې له تیاري څخه د برخمن کېدو حقدار بولي.

د ټوکر مجسمه

یوه ورځ مې په کروندې کې له ټوکر جوړې مجسمې ته وویل: ته به په دې کروندې کې ولاړه ولاړه ستومانه شوې یې؟

هغې وويل: د ځناورو د وېرولو خوند دومره ژور او دوام لرونکی دی چې هېڅکله هم نه ترې سترې کېږم.

له يوې شېبې فکر وروسته مې وويل: دا رښتيا دي ځکه چې ما هم د دې خوشالي خوند ځکلی دی.

هغې وويل: هو، هغه خلک چې بدن يې له بوسو او وښو ډک وي، له دې خوند سره ښه بلدتيا لري.

د دې په اورېدو له هغه ځايه روان شوم، خو په دې نه يم خبر چې هغې زما ستاينه وکړه او که په ما يې ملنډې ووهلې.

يوه موده تېره شوه او په دې موده کې له هغې مجسمې فيلسوف جوړ شوی وو.

او کله چې بيا د هغې تر څنګ تېر شوم، ومې ليدل چې پر هغې دوو کارغانو ځاله جوړه کړې ده.

دوه ښځې

زه چې په کوم کلي کې وزېږېدم په هغه کې يوه ښځه او يوه يې لور اوسېده. دا دواړه د کابوس په ناروغۍ اخته وې.

يوه شپه چې په ټوله نړۍ چوپتيا خوره وه، مور او لور مې وليدلې چې د خوب په حالت کې په خپل باغ کې گرځېدې.

مور، خپلې لور ته وويل: ((همم، زه پوه شوم چې زما هغه دښمنه ته يې چې زما ځواني يې تباہ کړه. هو، همدا ته يې چې زما د ژوند په کنډوالو يې د خپل ژوند ودانۍ جوړه کړې. اې کاش! چې ته مې وژلای شوای.))

نجلی ورته وويل: ((اې کرکجنې او ځانغوښتونکې زړې بودۍ! ته يې چې زما او زما د خپلواک فطرت ترمنځ خنډ يې او غواړې چې زما ژوند له خپل مراوي ژوند سره يو شان کړې. اې کاش! خداى دې مرگ په نصيب کړه.))

په دې وخت کې يوه چرگ اذان وکړ او دواړه ښځې را ويښې شوې، زړې په ډېرې مينې خپلې لور ته وويل: ((ايا دا ته يې زما د ځيگر ټوټې!))

او نجلی په ډېره مينه ځواب ورکړ: ((هو زما گرانې مورې!))

د واده ژوند

په شواکس ښار کې يو شهزاده اوسېده. ټولو له هغه سره ډېره مينه کوله. نارينه، ښځې او ماشومان تر دې چې له څرخايونو به شپانه هم د هغه ستړي مشي ته راتلل! خو خلکو فکر کاوه چې د شهزاده ښځه ورسره هېڅ مينه نه کوي. ښايي ښځه به يې له ده کرکه کوي.

يوه ورځ د گاونډي حکومت شهزۍ د شواکس له شهزۍ سره ليدو ته راغله. دواړه تر ډېره يو ځای ناستې وې او له يو بل سره يې د زړه خواله کوله.

په خبرو خبرو کې يې خبره تر شهزاده گانو پورې ورسېده. د شواکس شهزې په احساساتي ډول وويل:

((زه ستا د واده په ژوند رخه کوم، ستا او ستا د شهزاده پر خوشالي باندې. حال دا چې زما پر واده ښه پرېمانه موده تېره شوې ده، خو که رښتيا رانه وپوښتي نو زه خو له خپل مېړه کرکه کوم هغه يوازې زما خو نه دی؛ زما غوندې بد مرغه ښځه به په دې درسته نړۍ کې نه وي.))

نو مېلمه شهزې هغې ته وکتل او ويې وويل:

((که له ما وپوښتي نو په حقيقت کې يوازې همدا ته له خپل مېړه سره رښتيني مينه کوې ځکه چې ستا په سينه کې لا تر اوسه د مينې تنده پاتې ده. هغه تنده چې له امله يې د ښځې ښايست پاتې وي، کټ مټ هماغسې لکه د گلونو له امله د ښې پسرلۍ...))

خو د رحم وړ دی زما حالت او زما د خاوند چې موږ صبر کړی او يو بل زغمو. يوازې خپله نکاح پالو او زموږ په ژوند تاسې او نور خلک تېروتي ياستی چې له وياړ ډکه خوشالي او خوښي پرې کوي.))

سترکه

يوه ورځ سترگې وويل: زه له دې درو وړ هاخوا په شنې لړۍ کې پوښل شوی غږ وينم. آيا هغه ښايسته نه دی؟

غور واورېدل او له لږ ځنډ فکر وروسته يې وويل: غر چېرته دی؟ زه خو د هغه غر نه اورم.

بيا لاس وويل: زه د هغه د لمس او احساس کولو بې ځايه هڅې کوم. هېڅ غر مرنشته دی.

پوزې وويل: دلته هېڅ غر نشته ځکه چې زه يې بوی نه شم احساسولای. سترگې خپل پام بل خوا ته واړاوه او بيا درې واړو د سترگو په حيرانوونکو تصوراتو بحث پيل کړ.

ويي ويل: ښکاري چې سترگه لېونی شوې ده.

کيدړه

يوې کيدړې د سهار په وخت کې په خپل سيوري سترگې واچولې او ويي ويل چې: ((نن زما د سهارنۍ لپاره بايد يو اوبن را پيدا شي.))

کيدړه ټول سهار د اوبن په لټه پسې سرگردانه - سرگردانه گرځېده، خو کله چې غرمه يې خپل سيوري بيا وليد نو ويي ويل: ((زما لپاره خو به يو موږک هم بس وي.))

لېونی اوبه

د وختونو خبره ده چې په یوه ښار کې چې نوم یې بربادي وو، یوه پاچا حکومت کاوه. دا پاچا ډېر زړور او هوښیار وو. د پاچا د زړورتیا له امله خلک ترې وېرېدل، خو بل خوا د هوښیارتیا له امله یې بیا مینه ورسره کوله.

د دې ښار په منځ کې یو کوهي وو چې اوبه یې یخې او د ملغلرو په څېر رنې وې. د ښار ټولو خلکو، بلکې په خپله پاچا او د دربار غړو هم له همدې کوهي څخه اوبه څښلې. ځکه چې له دې پرته په ښار کې بل کوهي نه وو. یوه شپه کله چې ټول خلک په خواږه خوب ویده وو، یوه کوډگره ښار ته راننوته او د عجیبه درملو اوه څاڅکي یې په کوهي کې واچول او ویې ویل: ((له دې وروسته هر څوک چې دا اوبه وڅښي لېونی کېږي به.))

په سبا ورځ پاچا او د هغه له وزیرانو پرته د ښار ټولو اوسېدونکو د کوهي اوبه وڅښلې او د کوډگرې له وړاندوینې سره سم ټول لېونیان شول.

په دې ورځ د ښار په کوڅو او بازارونو کې خلکو د یوه بل په غوږ کې همدا ویل چې زموږ د پاچا او وزیر اعظم ماغزه خراب شوي او موږ د دې لېوني پاچا حکومت نه شو زغملای او باید له تخته یې را وغورځوو.

کله چې ماښام شو نو پاچا د سرو زرو په یوه لوبښي کې له دې کوهي څخه اوبه راوغوښتې کله چې اوبه راغلې، نو په خپله یې هم وڅښلې او بیا یې په وزیر اعظم هم وڅښلې. د بربادي په ښار کې د خوښۍ مېلې جوړې شوې، ځکه چې خلکو ولیدل چې د دوی د پاچا او وزیر اعظم دماغ بېرته ښه شوی دی.

لورې ارادې

درې سړي په يوه قهوه خونه کې را يو ځای شول. په دوی کې يو توکر پلورونکی، يو نجار او دريم يې منجور (قبر کينونکی) وو.

توکر پلورونکي وويل: نن مې ډېر اعلى کفن په دوو اشرفيو پلورلى. راځئ، ټول ښه په مړه گېډه شراب وڅښو.

نجار وويل: ما نن ډېر غوره تابوت پلورلى دى، ځکه نو له شراب سره به شامي کباب هم وخورو.

منجور وويل: ما نن يوازې يو قبر کينلى دى، خو د مړي وارثانو ماته دوه چنده پيسې راکړې. راځئ، لږ گلاب جامن هم ورسره را وغواړو.

د شپې په قهوه خونه کې تر ډېرو مزې-چرچې روانې وې او درې واړو شراب، کباب او گلاب جامن نوش جان کول، ځکه چې درې واړه خمار او خوشاله وو.

د هتې څښتن په خوښۍ خپلې ښځې ته کتل، ځکه چې د هغه کيراکانو بې درېغه لگښتونه کول.

کله چې له قهوه خونې څخه راووتل، سپوږمۍ پورته شوې وه.

درې واړو پر سرک سندرې ويلې، په لور غږ يې خبرې کولې او روان وو.

هتيوال او مېرمنه يې د قهوه خونې په دروازه کې ولاړ وو، هغوى ته يې کتل.

مېرمنې يې وويل: دا خلک څومره ازاد، خوښ او خوشاله دي که دوى هره ورځ همداسې راشي، نو زموږ زوى هېڅ اړتيا نه لري چې د شرابو په هتې کې سر وخوروي،

بلکې موږ پخپلو عوايدو ښې لوړې زده کړې ور باندې کولای شو او يو لوی عالم ترې جوړېدای شي.

د وښو خلي وويل

د وښو يوه خلي خزان وهلې پانې ته وويل: ته د را غورځېدو پر وخت شور ماشور ولې جوړوې؟ ستا دې شور زما پسرلنی خوب را خراب کړی دی.

پانې په غوسه ورته وويل: اوو ټيټ ذاته، په پستی کې اوسېدونکې، له موسيقيت بې برخې او بدرنگه خليه! چې په لوړو بادونو کې نه اوسې نو د راگ په لی به څه پوه شې؟

له دې وروسته، خزان وهلې پانه په ځمکه ویده شوه او کله چې پسرلی راغی او سترگې يې پرانیستې، ويې لیدل چې اوس پخپله يو خلی ترې جوړ وو.

کله چې بیا خزان راغی او په دې خلي نورې پانې را وغورځېدې، نو ورو يې وويل: ((دا خزان وهلې پانې څومره شور کوي. زما خوږ خوب يې را خراب کړ.))

دوه عالمان

په يوه ښار کې دوه عالمان اوسېدل چې په خپل منځ کې يې ډېر سخت اختلافات لرل او د يو بل په وړتيا او استعداد به يې رشخند واهه. په دوی کې يو دهرې او بل خدای پرسته وو. يوه ورځ دواړه په بازار کې يو ځای شول او د خپلو خپلوانو په شتون کې يې د خدای په موجوديت او عدم موجوديت بحث پيل کړ، له ساعتونو مناظرې وروسته له يو بله جلا شول.

په همدې ماښام دهرې جومات ته لاړ او له خپلو تېرو کناهونو د بښنې لپاره يې له خدای نه بښنه وغوښته.

دا بل عالم خپل کتابونه وسوځول، په دې چې دهرې شوی وو.

د نېکۍ او بدۍ فرېشته

د نېکۍ او بدۍ فرېشتې د غره په څوکې سره يو ځای شوې.

د نېکۍ فرېشتې وويل: اې وروره، سهار پخیر!

د بدۍ فرېشته پټه خوله ولاړه وه.

د نېکۍ فرېشتې وويل: نن ستا طبيعت راته ښه نه ښکاري؟

د بدی فرښتې وویل: له یوې مودې راهیسې خلک ستا گومان را باندې کوي. ستا په نوم راته غږ کوي او ستا په څېر چلند را سره کوي، دا خبره مې ډېره بده راځي. د نېکۍ فرښتې وویل: خو په ما باندې بیا ستا گومان کوي او ستا په نوم راته غږ کوي.

د دې په اورېدو د بدی فرښتې د انسان په حماقت لعنت ووايه او والوته.

حضرت بايزيد بسطامي رح اويهودي راهب

د بايزيد هغه کيسه چې د يوې غيبې اشارې له مخې د يهودو په جامه کې د هغوی غوندې ته ورغلی وو؛ له ((روض الفائق)) سربېره د امام شافعي په نوموتي کتاب ((روضة الرياضين)) او د هغه په لنډيز کې هم راغلې ده. دا کيسه حضرت مولانا سيد ابوالاعلی مودودي رحمه الله له عربي اردو ته ژباړلې چې پښتو ته هم له اردو څخه ژباړل شوې.

حضرت بايزيد بسطامي رحمه الله عليه ته يوه ورځ په مراقبه کې امر وشو چې د يهودو جامې واغونډه او سمعان سيمې ته لاړ شه او د يهودو په اختر کې گډون وکړه. حضرت بايزيد رح لومړی خو له دې الهام نه وارخطا شو خو کله چې بيا بيا خلې همدا ډول الهام ورته وشو نو د يهودو لباس يې په تن کړ او د اختر په ورځ يې سمعان ته تشریف يووړ.

کله چې ټول يهودان هلته راټول شول او د هغوی لوی لوی علما هم راغونډ شوو نو تر ټولو لوی راهب د وينا کولو لپاره پاڅېد. خو کله چې ودرېد، نو په وعظ کولو ونه توانېد او پر زړه يې يو خاص اغېز احساس کړ چې له امله يې ژبه له کاره ولوېده. کله چې تر ډېره پورې چوپ ولاړ وو نو خلکو شور او زوږ جوړ کړ او خلکو د دې

چوپتيا علت ترې وپوښته. راهب ورته وويل چې: نن زموږ منځ ته کوم محمدي (ص) راننوتی دی، د هغه محمدي (ص) له امله زه تقرير نه شم کولای، په دې چې هغه زموږ د آزمويونکي په توګه راغلی.

کله چې ګډونوالو دا خبره واورېده، نو يو ډول غوسه او خفګان جوړ شو او خلکو هغه راهب ته وويل چې موږ ته اجازه راکړئ چې ويې وژنو. راهب وويل چې پرته له کوم دليل او برهان نه يې وژل په کار نه دي، بلکې لومړی د حجت د پوره کېدو لپاره خبرې ورسره وکړئ، له هغه وروسته يې بيا ووژنئ.

کله چې خلکو دا واورېدل نو د نوي راغلي کس په لټه کې شوو. راهب وويل اي محمدي زه تا ته ستا پيغمبر صلی الله عليه وسلم واسطه کوم چې هر چېرته ناست يې همالته ودرېږه، که دې موږ ډاډه کړو نو موږ به ستا اتباع وکړو؛ خو که تا د اسلام په اړه زموږ شکونه لرې کولای ونه شو، نو موږ به تا ووژنو. حضرت بايزيد رح سمدستي پاڅېد. د ګډونوالو منتظرې سترګې ارامه شوې. راهب وويل: اي محمدي! موږ له تا يو څو پوښتنې کوو، که تا هغه ځواب کړې نو موږ به ستا او ستا د دين پيروان شو که نه نو د همدې غونډې په مخکې به وژل کېږي. حضرت بايزيد رح د پوښتنو اجازه ورکړه.

راهب: را وښيه هغه يو څه شی دی چې دوهم يې نشته؟

حضرت بايزيد رح: داسې يو چې دوهم يې نه وي هغه د الله تعالی ذات دی.

راهب: هغه دوه څه دي چې درېيم يې نشته؟

حضرت بايزيد رح: هغه دوه شپه او ورځ دي چې درېيم نه لري.

راهب: هغه درې څه شی دي چې څلورم يې نشته؟

حضرت بايزيد رح: عرش، کرسی او قلم.

راهب: هغه څلور راوبښه چې پنځم يې نشته.

حضرت بايزيد رح: تورات: انجيل، زبور، قرآن.

راهب: هغه شپار شيان څه دي چې اووم يې نشته؟

حضرت بايزيد رح: شپار ورځې دي چې ځمکه او آسمان پکې پيدا شوي.

راهب: داسې اوه شيان راوبښه چې اتم يې نه وي.

حضرت بايزيد رح: اوه آسمانونه.

راهب: داسې اته شيان راته ووايه چې نهم يې نه وي.

حضرت بايزيد رح: د عرش او چتوونکې پرښتې.

راهب: هغه نهه شيان څه دي چې لسم نه لري؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت صالح عليه الصلوة والسلام د قوم هغه نهه کلي چې فساد کوونکي پکې مېشت وو.

راهب: عشره کامله څه ده؟

حضرت بايزيد رح: هغه شخص چې د تمتع حج وکړي او د قربانۍ وس ونه لري، نو هغه ته پکار ده چې لس روژې ونيسي. د دې روژو، لس ورځو ته عشره کامله وايي.

راهب: هغه يوولس او دولس او ديارلس څه دي؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت يوسف عليه السلام يوولس وروڼه، دولس مياشتې او حضرت يوسف عليه السلام په خوب کې ديارلس شيان د سجدې په حالت کې ليدلي وو.

راهب: هغه کوم قوم دی چې دروغ یې وویل او جنت ته لاړ او هغه کوم خلک دي چې رښتیا یې وویل خو دوزخ ته لاړل؟

حضرت بایزید رح: د حضرت یوسف علیه اسلام وروڼو دروغ وویل خو جنت ته لاړل. یهود او نصارا د یو بل په دروغ کتلو کې رښتیني دي، خو هغوی به دوزخ ته ځي.

راهب: ستا په ټول بدن کې ستا د نوم ځای چېرته دی؟

حضرت بایزید رح: د هغه ځای ستا دوه غوږونه دي.

راهب: قسم د هغو بادونو چې گرد الوځوي، بیا د هغو ورېځو چې پېټي اوچتوي، بیا د هغو کښتو چې په نرمۍ چلېږي، بیا د هغو ملایکو چې له امر سره سم وېش ترسره کوي، د دې آیتونو تفسیر راته ووايه.

حضرت بایزید رح: له ((ذاریات)) نه مراد بادونه دي. له ((حاملات)) نه مراد له اوبو نه ډکې ورېځې دي. له ((جاریات)) او ((مقسمات)) نه مراد هغه پرېښتې دي چې له یوه شعبانه تر بل شعبانه د انسانانو لپاره د رزق رسولو دنده ترسره کوي.

راهب: هغه څه شی دی چې د ساه اخیستلو نسبت ورته شوی خو روح نه لري؟

حضرت بایزید رح: هغه صادق سهار دی چې روح نه لري خو بیا هم تنفس پکې شته دی؛ والصبح اذا تنفس.

راهب: هغه څوارلس شیان څه دي چې له الله تعالی سره د خبرو کولو فضیلت ور په برخه دی؟

حضرت بایزید رح: اوه اسمانونه او اوه ځمکې.

راهب: هغه کوم قبر دی چې خپل مړی یې ورسره گرځاوه؟

حضرت بایزید رح: د حضرت یونس علیه السلام کب.

راهب: هغه کومې اوبه دي چې نه له اسمانه را وړېدلې او نه له ځمکې را ایستل شوې؟

حضرت بایزید رح: حضرت سلیمان علیه السلام چې بلقیس ته کومې اوبه لېږلي وې، هغه د اسونو د خولو اوبه وې چې نه له اسمانه وړېدلې وې او نه له ځمکې راوتلې وې.

راهب: هغه څلور شيان راوښيه چې نه د مور له خېټې پيدا شوي او نه د پلار له شا نه تېر شوي؟

حضرت بایزید رح: د حضرت اسماعیل علیه السلام پسه. د حضرت صالح علیه السلام اوبښه. حضرت آدم علیه اسلام او حوا علیها السلام.

راهب: هغه وینه چې تر ټولو مخکې په ځمکې وبهېده، د چا وه؟

حضرت بایزید رح: له ټولو نه مخکې د هابیل وینه وه چې د قابیل د قتل له امله په ځمکې وبهېده.

راهب: هغه څه شی دي چې خدای پیدا کړ او له پیدا کولو وروسته یې بېرته په خپله وپېره؟

حضرت بایزید رح: د مؤمن نفس چې خدای پیدا کړی او بیا یې په خپله اخیستی.

راهب: اې محمدي (ص)! هغه کوم غږ دی چې الله تعالی پیدا کړی او بیا یې د هغه بدي بیان کړې؟

حضرت بایزید رح: هغه د خره غږ دی.

راهب: هغه کوم مخلوق دی چې الله تعالی پیدا کړی او د هغه له لویوالي یې خلک وپرولي دي؟

حضرت بايزيد رح: د بنځو چل او مکر.

راهب: هغه څه شی دی چې الله تعالی پیدا کړي او په خپله یې د هغه په هکله پوښتنه هم کړې؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت موسی علیه السلام عصا، چې خدای پیدا کړې او بیا یې په خپله د هغې اړوند پوښتنه هم کړې.

راهب: په بنځو کې تر ټولو غوره بنځې او په سیندونو کې تر ټولو غوره سیندونه کوم دي؟

حضرت بايزيد رح: حضرت حوا (ع)، خدیجة الکبری (رض)، عایشه (رض)، آسیه (ع)، فاطمة (رض)، مریم (ع)؛ او په سیندونو کې غوره د جیحون، سیحون، دجله، فرات او نیل سیندونه دي.

راهب: تر ټولو غوره غرونه او غوره ژوي کوم دي؟

حضرت بايزيد رح: په غرونو کې تر ټولو غوره غر د طور غر دی او په ژویو کې تر ټولو غوره ژوی اس دی.

راهب: ای محمدي (ص)! ووايه په دوولسو میاشتو کې تر ټولو غوره میاشت کومه یوه ده؟ او په شپو کې تر ټولو غوره شپه کومه ده؟ او د ((طامت)) کلمې تفسیر څه دی؟

حضرت بايزيد رح: غوره میاشت د روژې میاشت ده، په شپو کې غوره شپه د قدر شپه ده او طامت د قیامت د ورځې نوم دی.

راهب: په یوه ونه کې دوولس ښاخونه دي، په هر ښاخ کې دوولس پانې او په هره پانه کې پنځه گلان دي، دوه گلان لمر ته دي او په درې گلانو سیوری غوړېدلی، ووايه چې دا څه شی دی؟

حضرت بايزيد رح: له ونې مراد کال دی چې دولس مياشتې لري او هره مياشت دېرش ورځې لري. په هره ورځ کې پنځه کلان يعنې د پنځه وخته لمنځونه، چې د ماسپښين او مازديگر د لمر په رڼا يعنې د ورځې ترسره کېږي او د ماښام، ماخوستن او سهار درې لمنځونه په سيوري يعنې د لمر له لوېدو وروسته کېږي.

راهب: هغه څه شی دي چې کعبې ته ورسېده او د بيت الله طواف يې وکړ په داسې حال کې چې نه پکې روح شته او نه هم په هغه باندې حج فرض دی؟

حضرت بايزيد رح: د حضرت نوح عليه السلام کښتۍ، کله چې د توپان په حالت کې دا کښتۍ عربو ته ورسېده نو د بيت الله طواف يې وکړ که څه هم بيت الله په اوبه کې ډوبه وو.

راهب: الله تعالى څو نبيان پيدا کړي؟ په هغو کې څو مرسل او څو نامرسل دي؟

حضرت بايزيد رح: صحيح علم يې له الله تعالى سره دی خو داسې ښکاري چې يو لک او څلورويشت زره نبيان تېر شوي دي چې په هغو کې درې سوه او ديارلس مرسل او نور يې نامرسل دي.

راهب: هغه څلور شيان کوم دي چې اصل خو يې يو دی خو رنگ او خوند يې په خپلو کې توپير لري؟

حضرت بايزيد رح: دا څلور شيان سترگه، غوړ، پزه او خوله دي. د غوړ د اوبو خوند تريخ، د سترگې اوبه مالکينې، د خولې لارې خوږې او د پزې د اوبو خوند تريو دی. راهب: د نقير، قطمير او فتيل د کلمو تفسير څرگند کړه.

حضرت بايزيد رح: نقير د خرما د زري باندیني سپين رنگ ته وايي؛ قطمير د زري سپين پوستکي دی؛ فتيل د زري په منځ کې سپين تار ته وايي.

راهب: د سېد او لېد کلمو تفسير راته ووايه.

حضرت بايزيد رح: د اوزې او پسه د وېښتانو نوم دی.

راهب: ووايه هم او رم د چا نوم دی؟

حضرت بايزيد رح: له حضرت آدم عليه السلام نه د مخکنیو امتونو نوم دی.

راهب: ووايه خر په خپل غږ کې څه وايي؟

حضرت بايزيد رح: د ماليې په اخيستونکو دې د الله تعالى لعنت وي.

راهب: د سپي غږ څه شی دی؟

حضرت بايزيد رح: په دوزخیانو دې د الله تعالى د غضب له مخې هلاکت راشي.

راهب: د غويي تسبیح څه ده؟

حضرت بايزيد رح: د الله تعالى سپېڅلتيا بيانوو او د هغه ستاينه هم سپېڅلې ده.

راهب: اس د جنگ په میدان کې څه وايي؟

حضرت بايزيد رح: پاک دی هغه ذات چې هغه وخت زما ساتنه کوي چې خلک له یو بل سره مخېږي او په خپلو کې په جنگ اخته کېږي.

راهب: د اوبښ تسبیح راوښايه.

حضرت بايزيد رح: زما لپاره الله تعالى بسنه کوي. د ساتنې او ملاتړ لپاره الله بسندويه دی.

راهب: د چونگېني تسبیح څه ده؟

حضرت بايزيد رح: پاک دی هغه ذات چې په دښتو او بیابانونو کې یې عبادت کېږي او د خرابیو سموونکی دی.

راهب: د بلبل په خوږ غږ کې کوم آیت دی؟

حضرت بايزيد رح: سبحان الله حين تمسون و حين تصبحون؛ ژباړه: نو د الله تسبيح
کوی کله چې ماښام کوی او کله چې سهار کوی.

راهب: هغه څه شی دی چې الله تعالی وحي ور لېږلې، خو نه هغه انسان دی، نه
پېری او نه پرېشته؟

حضرت بايزيد رح: د شاتو مچۍ.

له دې نه وروسته حضرت ابو یزید رحمه الله علیه وفرمایل که کومه بله پوښتنه دې
وي نو ووايه، خو راهب نته وکړه او ویې ویل چې بله کومه پوښتنه نه لرم. نو حضرت
ابو یزید (رح) وفرمایل اوس زه غواړم له تا یوه پوښتنه وکړم: اې راهبه! ته له آسماني
کتابونو خبر یې، یوازې یوه خبره راته وکړه چې د آسمان او د جنت کلي څه شی
ده؟

راهب د دې پوښتنې په اورېدو حیرانه شو. حضرت ابو یزید د ګډونوالو پام ځانته ور
واړاوه او ویې ویل چې ما د دومره پوښتنو ځواب ورکړ خو ستاسې راهب د یوې
پوښتنې له ځوابولو هم مخ اړوي. راهب چې دا واورېدل نو ویې ویل چې زه د ځواب
در کولو لپاره چمتو یم؛ خو وېرېږم چې شته خلک به زما خبره ونه مني. کله چې
ګډونوالو دا خبره واورېده، نو ویې ویل چې موږ به هېڅکله هم ستا مخالفت ونه
کړو. که کومه حق خبره وي، نو څرګنده یې کړه. موږ یې د منلو لپاره چمتو یو، ته
زموږ مشر یې، موږ ستا اطاعت کوونکي یو، که کوم هدایت زموږ لپاره ګټور وي، نو
په څرګند ډول یې وړاندې کړه. راهب وویل چې رښتیا خبره دا ده چې د جنت کلي
لا اله الا الله محمد رسول الله ده.

ګډونوالو چې د راهب له خولې دا الفاظ واورېدل، نو ټولو د مسلمانېدو اعلان وکړ.
د یهودیت ټولې نښې له منځه یو وړل شوې او د حضرت بايزيد رحمه الله علیه په
لاسونو ټول خلک په اسلام سر لوري شوو. حضرت بايزيد بسطامي (رح) ته الهام

وشو چې تا زموږ لپاره د يهوديت جامې اغوستې وې، موږ ستا د دې اطاعت په بدل کې ستا له امله سلگونه خلک په اسلام کې داخل کړو.

د حضرت بايزيد بسطامي رح ځينې کيسې

(۱)

کله چې بايزيد (رح) خښ کړی شو، نو د علي مور يې چې د احمد خسرويه رح ښځه وه، زيارت ته راغله. کله چې له زيارت نه اوزگار شوه نو ويې ويل: تاسو پوهېږئ چې بايزيد (رح) څوک وو؟ خلکو وويل چې: تاسې تر موږ ښه پوهېږئ.

هغې وويل: يوه شپه ما د کعبې طواف کاوه او د يو څه ځنډ لپاره کېناستم او ویده شوم. په خوب کې مې وليدل چې پرېستو زه آسمان ته يو وړم. ما تر عرش لاندې يوه دښته وليده چې اوږدوالي او پلنوالي يې هېڅ حد نه لاره، هغه ټوله دښته له گلانو ډکه وه او د هر گل په پانې ليکل شوي وو: بايزيد رح ولي الله دی.

شيخ ابوسعيد ابو الخير د بايزيد رح زيارت ته راغی، نو ويې فرمايل دا هغه ځای دی چې په ټوله دنيا کې چې د چا کوم شی ورک شي، هغه دې يې دلته ولټوي.

(۲)

علامه محمد اقبال رحمه الله د بايزيد په اړه فرمايي:

دور ها بايد که تا یک مرد حق پیدا شود بايزيد اندر خراسان يا اويس اندر قرن

(۳)

علامه اقبال رح هغه خبره په خپل يوه شعر کې راوړې ده چې د حضرت بايزيد رح د سنتو د اتباع حال دا وو چې ټول ژوند يې خټکي له دې امله ونه خوړ چې له احاديثو دا خبره ور ثابته نه شوه چې پيغمبر صلی الله عليه وسلم خټکي په څه ډول خوړلي. همدا کلمات د لاندیني شعر ژباړه ده:

کامل بسطام در تقلید فرد اجتناب از خوردن خربوزه کرد

(۴)

بايزيد به د شپې څلور رکعته لمونځ وکړ بيا به يې سلام وگرځاوه او وېه يې ويل دا لمونځ د قبلېدو وړ نه دی. بيا به يې څلور رکعته لمونځ وکړ، بيا به يې همدا وويل چې دا لمونځ د قبلېدو وړ نه وو، تر دې چې په همدې ډول به شپه پای ته ورسېده او سهار به يې الله تعالی ته زاری کولې چې ما ستا په وړاندې د ښه لمانځه ډېره هڅه وکړه خو پکې پاتې راغلم. په دې چې څنگه چې زه يم، هماغسې مې لمونځ هم دی، د همدې لپاره ما په خپلو لمونځ کوونکو بندگانو کې وشمېره.

(۵)

د يوه جومات امام له بايزيد رح نه وپوښتل چې تاسې کار خو نه کوئ نو بيا خورئ او څښئ له کومه ځايه. بايزيد وفرمايل لومړی ما پرېږده چې هغه لمونځ چې همدا اوس مې په تا پسې وکړ، هغه بېرته را وگرځوم، ځکه چې کوم څوک چې خپل رازق نه پېژني، د هغه تر شا لمونځ نه صحيح کېږي.

همداسې يو کس ته بايزيد وفرمايل چې: کوم خدای چې سپي، پيشو او حيواناتو ته روزي ورکوي، نو آیا هغه بايزيد ته رزق نه شي ورکولای؟ دغه راز يوه شخص ترې وپوښتل چې: تاسې ته رزق له کومه راځي؟

ويې فرمايل: که دا رزق نه وای، نو له اسمانه به مو نازل کړی وای.

(۶)

بایزید رح فرمایي چې: یو ځلې د دجلې سیند ته ور نږدې شوم، نو اوبه له ډېره جوشه زما هرکلي ته را پورته شوې؛ خو ما ورته وویل چې ستا دا ښه راغلاست به ما د ذرې هومره هم کبرجن نه کړي او زه خپل دېرش کلن ریاضت د تکبر له امله نه شم ضایع کولای، ځکه چې زه د کرم غوښتونکی یم نه د کرامت.

(۷)

وايي چې په سیند کې یو لړم د ډوبېدو په حال کې وو، نو بایزید له سینده را وایست خو لړم وچيچه. هغه لړم درې ځلې په سین کې ولوېد او بایزید رح هر ځل هغه را وایست او هغه لړم درې واړه واړه بایزید رح وچيچه. یو شخص چې نږدې ولاړ وو ویې ویل: تاسې ډېر عجیب یاستئ، هغه تاسې چيچي او تاسې بیا هم په هغه رحم کوئ. نو ویې فرمایل چې که هغه له بدې څخه نه منع کېږي، نو زه له نېکۍ کولو څخه ولې را وگرځم؟

(۸)

مولانای روم رحمة الله تعالى علیه د حضرت بایزید بسطامي رح د وخت یوه کیسه بیانوي چې یوه مسلمان یوه یهودي ته د اسلام دعوت ورکړ. یهودي ورته وویل چې د کوم اسلام لور ته مې غواړې؟ که د بایزید بسطامي رح اسلام وي، نو هغه زما له وس او توانه ډېر اوچت دی چې د لاسته راوړو کوښښ یې زما د وس خبره نه ده او که اسلام هماغه دی چې ته یې عملي بېلګه یې نو ستا په پرتله زما په خبر یو عادي انسان هم غوره دی. ستا اعمال خو داسې دي چې که کوم کس د اسلام خواته مایل هم وي، ستا په لیدو به یې له اسلام نه کرکه وشي.

(۹)

یوه ورځ یوه شخص د بایزید رح لپاره یو څه منې راوړې. بایزید بسطامي رح یوه مڼه را واخیسته او ویې موسل او بیا یې ټولې مڼې په ناستو خلکو ووېشلې او بیا یې وفرمایل چې که زه د خپل نفس غوښتنې پوره کړم، نو پر هغه به مال برلاسی شي. فرمایي: څوک چې د خپل نفس غوښتنه پوره کړي، د هغه په عمل کې به تنبلي او سستي را پیدا شي.

(۱۰)

یو ځلې حضرت بایزید رح د خپل نفس جایزه واخیسته نو ډېر چاغ یې وموند. بایزید وفرمایل: اې نفسه! زه خو په تا ډېر کم خورم، څښم او ستا هېڅ غوښتنه نه پوره کوم، نو بیا څنګه دومره چاغ شوی یې؟ هغه ځواب ورکړ چې: د هغه درناوي له امله چې تاته یې درکوي. ویې پوښتل کوم درناوی؟ نفس ورته وویل: کله چې ته بازار ته ځې نو ټول خلک تا ته ودرېږي او ستا لاسونه ښکلوي، بس زه هم په همدې خپل کار وباسم.

بایزید رح وفرمایل: ښه دا خبره ده، نو د روژې په میاشت کې یې د بازار په منځ کې دودۍ ژوول پیل کړل. د بایزید رح د دې کار له امله خلک ورڅخه بدګمانه شوو او له هغه یې کرکه وشوه. اوس چې بایزید رح خپل نفس ته وکتل، نو ډېر ډنګر شوی وو.

(۱۱)

بایزید رح فرمایي چې: ما درې کاله مجاهده وکړه، خو علم او په هغه باندې له عمل کولو څخه مې هېڅ شی هم زیات سخت ونه موندل. دغه راز فرمایي چې: که ووينئ چې یو کس په هوا کې الوځي، نو د هغه په دې کرامت مه غولېږئ تر څو چې ونه

گورئ چي هغه په اوامرو و نواھيو، د الله تعالى د حدودو په ساتنه او د شريعت په عملي کولو کې څنگه دی؟

د پيغمبر ص ځانگړنې

علامه عبدالرؤف مناوي (متوفي ۱۰۰۳ هـ) ليکي چې د پيغمبر صلی الله عليه وسلم له بې شمېره ځانگړنو څخه يوه ځانگړنه دا هم ده چې الله تعالى په قرآن کریم کې د نبي کریم ص هر يو غړی مبارک بېل بېل ياد کړی دی.

(الف) د پيغمبر ص د خبرې مبارکې په اړه ارشاد دی: قد نرى قلب وجهک.

(ب) د سترگو په اړه يې راځي: ولا تمدن عينک.

(ج) او د ژبې مبارکې په اړه يې ارشاد دی: فانما يسرناه بلسانک.

او لاس او خټ مبارک دواړه يو ځای ياد شوي: ولا تجعل يدک مغلولة الى عنقک.

(د) په همدې ډول د سينې او ملا يادونه په الم نشرح سورت کې يو ځای شوې ده: الم نشرح لك صدرک ووضعنا عنک وزرک الذى انقض ظهرك.

(ه) مبارک زړه يې په دې آيت کې ياد شوی: نزل به الروح الامين على قلبک.

د عربو حريص

مفتي محمد تقی عثمانی حفظه الله په خپل کتاب ((تراشي)) کې ليکي:

په عربو کې اشعب نومي يو شخص (متوفي ۱۵۴هـ) د خپل حرص له امله ډېر زيات مشهور وو، تر دې چې لقب يې هم طامع يعني حريص مشهور شوی وو او د حرص او لالچ په اړه بيخي يو متل گرځېدلی وو. هر کله به چې د کوم شخص په اړه ويل کېدل چې هغه ډېر حريص دی نو وايي چې: هغه د خپل وخت اشعب دی. يا پلانکي خو له اشعب نه هم وړ تېر دی. په عربي ژبه کې مې دا جملې ډېرې اورېدلې وې. خو د خطيب رح په کتاب ((د بغداد تاريخ)) کې د هغه يو څو کيسې راغلې چې د طبيعت د تازه کېدو لپاره يې دلته راوړو:

الف:- اصمعي رح وايي چې يوه ورځ ماشومان په اشعب پسې شول او خوراوه يې، اشعب يې پر وړاندې بې وسه شو، نو ماشومانو ته يې وويل: ((هله، لار شئ، سالم بن عبدالله خرماوې وېشي)).

ماشومانو چې دا واورېدل نو د حضرت سالم رح د کور لور ته يې ور منډې کړې. اشعب چې دا وليدل نو په خپله يې د ماشومانو تر شا منډه پيل کړه چې څوک خبر دي؛ کېدای شي دا خبره رښتيا وي او سالم رح به په رښتيا هم خرماوې وېشي.

ب:- ضحاک وايي چې حريص اشعب د يو څو خلکو تر څنګ تېر شو چې د سودا د خرڅولو کڅوړې يې جوړولې. اشعب ورته وويل: لږ لويې لويې يې جوړې کړئ! هغوی وپوښتل چې: هغه ولې؟

اشعب ورته وويل: کېدای شي چې کوم څوک په همدې کڅوړو کې زما لپاره کومه ډالۍ راوړي!

ج:- اشعب بيا په خپله وايي چې: کله به مې چې په کومه جنازه کې کېدون وګر او هلته به مې دوه سړي په خپلو کې په خبرو وليدل، نو تل به مې همدا احساسوله چې کېدای شي مړي به زما لپاره کوم وصيت کړی وي او دوی به په هماغه اړه خبرې کوي.

پرماشوم امرکول

علامه طاهر بن عبدالرشید بخاري رح ليکلي دي چې هر پلار ته پکار ده چې کله په خپل زوی امر کوي نو د صريحو الفاظو پر ځای دې داسې ووايي چې:

((زویه، که هغه فلانی کار وکړې نو ښه به وي.))

په دې چې که صراحتاً امر وکړي او مثلاً وایي چې: ((داسې وکړه!)) او زوی د کوم علت له مخې هغه کار ونه کړي، نو هغه به د مور و پلار د نافرمانۍ له امله په کبیره ګناه اخته شي. حال دا چې په لومړي صورت کې دا وېره نشته.

په عادي خبرو کې د قرآن کریم آیتونه

حضرت عبدالله بن مبارک رح فرمایي چې: زه یو ځلې حج ته لاړم، په لاره کې مې یوه زړه ښځه ناسته ولیده چې د وړیو کمیس یې اغوستی وو او د وړیو خادر یې په ځان کړی وو، ما سلام پرې واچاوه، نو هغې ځواب راوړ: سلامٌ قولا من رب رحیم.

ما وپوښتل: الله تعالی دې پر تا رحم وکړي، ته دلته څه کوې؟

ویې ویل: من یضلل الله فلا هادی له؛ ژباړه: څوک چې الله بې لارې کړي، هغه لره هېڅ لارښود نه وي.

زه پوه شوم چې لاره ترې غلطه شوې. له همدې مې ترې وپوښتل: چېرته ځي؟

ويې ويل: سبحن الذي اسراى بعبدہ ليلا من المسجد الحرام الى المسجد الاقصى؛
ژباړه: پاک دى هغه ذات چې خپل بنده يې د شپې له مسجد الحرام نه مسجد
الاقصى ته وې وور.

زه پوه شوم چې حج يې کړى او غواړي بيت المقدس ته لاړه شي. ومې پوښتل: له
کوم وخت راهيسې دلته ناسته يې؟

ويې ويل: ثلث ليال سويا؛ ژباړه: پوره درې ورځې.

ما وويل: له تاسره خو د خوراک هم څه نشته، خورې څه؟

ځواب يې راکړ: هو يطعمنى ويسقين؛ ژباړه: هغه الله په ما خوري او څښي.

ما وپوښتل: اودس په څه شي کوي؟

ويې ويل: فيتمموا صعيدا طيبا؛ ژباړه: په پاکې خاورې تيمم وکړئ.

ما وويل: له ما سره د خوراک يو څه شته، خورې يې؟

ځواب يې راکړ: اتمو الصيام الى اليل؛ ژباړه: تر شپې پورې روژې بشپړې کړئ.

ما وويل: دا خو د روژې مياشت نه ده.

ويې ويل: ومن تطوع خيرا فان الله شاكر عليم؛ ژباړه: او کوم څوک چې په نېکۍ کې
زيادت وکړي، نو الله تعالى شکر کوونکى او پوهېدونکى دى.

ما وويل: د سفر په حالت کې خو فرض روژه پرېښودل هم روا ده.

ويې ويل: وان تصوموا خير لكم ان كنتم تعلمون؛ ژباړه: که تاسې پوهېږئ نو روژه
نيول زيات غوره دي.

ومي ويل: ته زما غوندي ولي خبرې نه کوي؟

خواب مې ترلاسه کړ: ما يلفظ من قول الاديه رقيب عتيد؛ ژباړه: انسان چې کومه خبره کوي، د هغه لپاره يوه ساتونکې پرېسته وي.

ما وپوښتل: ته له کومې قبيلې څخه يې؟

ويي ويل: لاتقف ما ليس لك به علم؛ ژباړه: او په هغه څه پسې مه کېږه چې تاته يې پوهه نه وي.

ومي ويل: وبښه له ما تېروتنه وشوه.

ويي ويل: لاتثريب عليكم اليوم يغفر الله لكم؛ ژباړه: نن پر تاسو کومه پړه نشته، الله دې بخښنه درته وکړي.

ومي ويل: که غواړې زما پر اوښې سپره شه او له خپلې قافلې سره يو ځای شه.

ويي ويل: وما تفعلوا من خير يعلمه الله؛ ژباړه: تاسې چې هره نېکي کوئ، الله پرې پوه دی.

خپله اوښه مې کېنوله، خو هغې له سپرېدو مخکې وويل: قل للمؤمنين يغضوا من ابصارهم؛ ژباړه: مؤمنانو ته ووايه چې خپلې سترگې ښکته کړي.

ما خپل سترگې ښکته کړې او هغې ته مې وويل: سپره شه.

خو کله چې هغه سپره شوه نو ناڅاپه اوښه وتښتېده او په دې اړ و دوړ کې د هغې جامې خپرې شوې، پر دې کار هغې وويل: ما اصابكم من مصيبة فبما كسبت ايديكم؛ ژباړه: تاسې ته چې هر مصيبت رسېږي هغه ستاسې د اعمالو له امله وي.

ومي ويل: لږ ودرېږه چې زه اوښه وټرم، بيا پرې سپره شه.

هغې وويل: ففهمناها سليمان؛ ژباړه: موږ د دې مسئلې حل سليمان (عليه السلام) ته ور وښود.

ما اوبښه وتړله او هغې ته مې وويل: اوس پرې سپره شه. هغه سپره شوه او دا آيت يې ولوست: سبحان الذي سخر لنا هذا وما كنا له مقرنين وانا الى ربنا لمنقلبون؛ ژباړه: پاک دی هغه ذات چې زموږ لپاره يې دا سورلۍ اېل کړه او موږ يې (رام) کوونکي نه وو او بې شکه چې موږ ټول خپل پروردگار ته ورگرځېدونکي يو.

ما د اوبښې پرې ونيو او روان شوم. ما ډېرې تېزې مندې وهلې او ورسره مې په زوره زوره چيغو باندې اوبښه هم وېروله. د دې په ليدو هغې وويل: واقصد في مشيك واغضض من صوتك؛ ژباړه: او په خپل تگ کې له اعتدال نه کار واخله او خپل غږ دې تيت کړه.

اوس زه ورو ورو روان شوم او يو څه اشعار مې زمزمه کول پيل کړو، په دې باندې هغې وويل: فاقراءوا ما تيسر من القرآن؛ ژباړه: نو چې څه درته اسانه وي هماغومره ترې لولئ.

ما وويل: ته د الله تعالى له خوا په ډېرو نېكيو نازول شوې يې.

ويې ويل: وما يذكر الا اولوالالباب؛ ژباړه: او له دې يوازې د عقل خښتنان پند اخلي.

له يو څه چوپتيا وروسته مې وپوښتل: مېړه لرې؟

ويې ويل: لا تسألوا عن اشياء ان تبدلکم تسوکم؛ ژباړه: د داسې شيانو په اړه پوښتنه مه کوئ چې که پر تاسې ښکاره شي، په تاسې بد ولکي.

اوس زه پته خوله شوم او تر څو چې قافله را ونه رسېده، هېڅ خبره مې هم ورسره ونه کړه. قافله نږدې راغله نو ورته مې وويل: دا ده قافله راغله، په دې کې ستا خپل څوک دي؟

ويي ويل: المال والبنون زينة الحياة الدنيا؛ ژباړه: مال او زامن د دنيوي ژوند ښکلاوې دي.

زه پوه شوم چې په قافله کې يې زامن شته دي. ومې پوښتل: په دې قافلې کې د هغوی څه کار وو؟

ويي ويل: وعلمت وبالنجم هم يهتدون؛ ژباړه: او (پيدا کړې يې دي) علامې او په ستورو سره (هم) دوی لار مومي.

زه پوه شوم چې د دې زامن د قافلې لارښوونکي دي، نو خېمو ته مې نږدې ور وسته او ومې پوښتل: دا دی خېمې راغلې، اوس ووايه ستا (زامن) څوک دي؟

ويي ويل: واتخذالله ابراهيم خليلاً... وكلم الله موسى تكليماً... يا يحيى خذالكتب بقوة.

نو غږ مې وکړ: اې ابراهيمه، اې موسى، اې يحيى! نو لږ ځنډ وروسته څو ځوانان چې د سپوږمۍ غونډې ښايسته وو، زما مخې ته راغلل.

کله چې موږ ټول په ډاډه زړه کېناستو نو ښځې خپلو زامنو ته وويل: فابعثوا احدكم بورقكم هذه الى المدينة فلينظرو ايها ازكى طعاما فلياتكم برزق منه؛ ژباړه: خو يو کس مو لکه دغو سپينو روپيو سره ښار ته واستوي چې وگوري کوم يوه سره ښه پاک خواړه دي نو بيا دې لکه هماغه نه څه خواړه درته راوړي.

کله يې چې خبره واورېده، نو يو ځوان لار او يو څخه خواړه يې راوړل، هغه خواړه زما مخې ته هم کېښودل شو: کلووا واشربو هنيا بما اسلقتم في الايام الخالية؛ ژباړه: خورئ، څښئ (ښه) په خوند سره، دهغو عملونو په بدله کې چې په تېرو ورځو کې مو وړاندې لېږلي وو.

نور مې حوصله تنکه شوه او هلکانو ته مې وويل: ستاسې خواړه دې پر ما حرام وي، تر څو پورې چې د دې ښځې حقيقت را ونه ښايي.

هلکانو وويل چې: زموږ د مور له څلوېښت کلو راهيسې همدا حال دی، له څلوېښتو کلو راهيسې يې له قرآني آياتو پرته بله جمله نه ده ويلې. او دا بنديز يې پر ځان له دې کبله لگولی دی چې داسې نه له ژبې يې کومه ناروا يا ناوړه خبره وشي چې د الله تعالی د خفګان سبب شي.

ما وويل: ذلک فضل الله يؤتيه من يشاء والله ذو الفضل العظيم.

په کنایه پوهېدل

کتاب: تراشي

حضرت قيس بن سعد بن عبادہ رض معروف صحابي دی او تر اوږدې مودې پورې د مصر والي وو. موسی بن عقبه رح فرمايي چې يوه ورځ يوه زړه ښځه هغه ته راغله او ويې ويل: زه شکایت لرم چې زما په کور کې مېريان او چينجيان ډېر کم دي.

حضرت قيس وفرمايل چې: څومره ښه کنایه وه، د دې کور له ډوډۍ، غوښې، غوړو او خرماوو وړ ډک کړئ.

په لمانځه کې هېر شوی ځای وریاد شو

کتاب: تراشي

يو ځلې يو شخص امام ابو حنيفه رح ته راغی او ويې ويل چې ډېره موده وشوه، ما خپل مال يو ځای خښ کړی وو، اوس مې هغه ځای په یاد نه دی، کومه لاره را وښايئ.

امام صاحب ورته وويل چې دا د فقهي کومه خبره نه ده، خو يوه لاره به دروښيم، کور ته لاړ شه او نن ټوله شپه لمونځ وکړه، هيله ده چې ان شاء الله هغه ځای به در په یاد شي.

هغه کس لاړ. لا تر اوسه د شپې څلورمه برخه تېره شوې وه چې هغه ځای ور یاد شو. نوموړی کس راغی او امام ابو حنيفه رح ته يې دا خبره وکړه. نو هغه مبارک ورته وفرمايل چې: زما فکر هم همدا وو چې شيطان به تا ټوله شپه لمونځ کولو ته پرې نه ږدي، خو تا ته په کار وو چې د ځای له یادېدو وروسته دې هم ټوله شپه لمونځ کړی وای او په دې ډول به دې د الله تعالی شکر پر ځای کړی وو.

د امام ابو حنيفه خوب

کتاب: تراشي

په څلور رکعتو لمونځ کې کله چې په دوهم رکعت کې کېنې نو يوازې التحيات ويل کېږي، درود نه لوستل کېږي. د امام ابو حنيفه مسلک دا دی چې که کوم شخص

په تېروتنې سره د دوهم رکعت په ناسته کې له التحیات وروسته تر اللهم صلی علی محمد پورې ولولي، نو پر هغه د سهوې سجده واجبېږي.

په همدې اړوند د امام صاحب یوه کیسه ده او هغه دا چې یو ځلې امام صاحب په خوب کې نبي کریم صلی الله علیه وسلم ولید، پیغمبر ص ترې وپوښتل چې: کوم شخص چې پر ما درود لولي، ته پر هغه د سهوې سجده څنګه واجبولای شي؟

امام ابو حنیفه رح ځواک ورکړ چې: د دې لپاره چې هغه پر تاسې په هېره کې درود لوستی دی.

پیغمبر ص د امام صاحب دا ځواب خوښ کړ. (البحر الرائق، ص ۱۰۵، ج ۲)

د خدای قدرت

کتاب: تراشي

جان ولیم کلاتس نوميالی مقاله لیکونکی ليکي چې: د گل یو خاص ډول دی چې (Jack in the pulpoint) نومېږي. په دې بوټي کې د گلانو غوټې دوه ډوله وي: نر او ماده. په دې بوټي کې ورې ورې پيالې ته ورته نباتي کړۍ وي او د همدې کړيو په منځ کې گلان وده کوي او دباندې راوځي. د نورو بوټو په څېر په دې کې هم د گلانو وده د نر او مادې له یو ځای کېدو څخه کېږي، خو په دې بوټو کې د القاح یو عجیب او نادر نظام وجود لري. دلته نر او ماده نېغ په نېغه نه یو ځای کېږي بلکې دا القا د ډېرو وړو مچيو له لارې سرته رسېږي. هغه داسې چې د بوټي نباتي کړۍ له پورته نه پراخې وي خو د دننه له خوا تنګې وي. وړه مچۍ د نر بوټي په دې کړيو کې ننوتل غواړي، خو کله چې منځ ته ورسېږي هلته ونښلي. یو څو له وړاندې څخه لا لاره تنګه وي، بله دا چې څنګه مچۍ د کوم نر بوټي کړۍ ته ور ننوځي، د هغه کړۍ

په پورتنۍ برخه کې د موم غونډې مواد د دننه لور ته ښوېدل پیل شي چې د کړۍ دېوالونه پرې وتړل شي. اوس دا مچۍ نه د مخته تګ لاره لري او نه هم د شاته تګ، د همدې لپاره هغه په خپل ځای کې د لېونتوب په حالت کې تاوېږي راتاوېږي. د دې لېونۍ تاوېدا له امله د بوټي تناسلي ذرې د مچۍ په بدن پورې ونښلي. او څنګه چې دا کار بشپړ شي نو د کړۍ له پورتنۍ برخې نه موم ته ورته موادو راوتل ودرېږي. د موم له امله د بوټي پورتنۍ برخه یو څه سخته شوې وي، خو له یو څه کوښښ وروسته مچۍ دباندي راووځي.

له دې وروسته همدا مچۍ د کوم ماده بوټي کړۍ ته په هماغه ډول ور ننوځي، خو د ښځینه بوټي په حلقو کې دا خاصیت دی چې هغه مچۍ له ور ننوتو وروسته دباندي راوتو ته نه پرېږدي، مچۍ چې دننه لاره شي نو د تل لپاره همالته بندي شي، تر دې چې مرګ ورته راشي، له مړینې یو څه وخت مخکې هغه د دباندي راوتلو وروستۍ هلې ځلې کوي، په دې کې هغه د نر بوټي تناسلي ذرات ښځینه بوټي ته انتقال کړي او د تناسل دا عمل بشپړ شي.

دا یوه عجیبه معامله ده چې د نر بوټي حلقه لومړۍ مچۍ ته د ورننوتو موقع ورکوي، بیا هغه راگیره کړي او وروسته بیا د وتلو موقع هم ورکوي. د دې پر عکس ښځینه بوټی یې له کیږولو وروسته د وتلو موقع نه ورکوي. **فتبارک الله احسن الخالقین.**

مضمون نگار د دې پېښې له بیانولو وروسته لیکي:

((آیا دا ټولې نښې د الله تعالی په وجود دلالت نه کوي؟ زموږ د عقلونو لپاره دا تصور کول بیخي ستونزمنه ده چې دا عجیب او غریب نظام یوازې یوه حادثاتي کارنامه ده. دا منل حتمي دي چې دا ټول د مستحکم پلان او د بشپړ قدرت پایله ده. (الله يتجلى فى عصر العلم ص ۵۱))

د ځينو صحابو له خوا ازاد شوي بنديان

کتاب: تراشي

نواب صديق حسن خان صاحب رحمة الله عليه د النجم الوهاج په حواله د ځينو صحابو له لوري د آزاد شويو غلامانو شمېر په لاندې ډول را اخيستی دی:

نوم	د بنديانو شمېر
حضرت عايشه رض	۶۹
حضرت عباس	۷۰
حضرت حڪيم بن حزام رض	۱۰۰
حضرت عبدالله بن عمر رض	۱۰۰۰
حضرت عثمان غني رض	۲۰
حضرت ذوالکلاع حميري رض	۸۰۰۰
حضرت عبدالرحمن بن عوف رض	۳۰،۰۰۰ (يوازې په يوه ورځ کې)

له دې په ډاگه کېږي چې يوازې اوو صحابو ۳۹ زره ۲ سوه ۵۹ مرييان خوشی کړي او ښکاره ده چې د نورو زرگونو صحابو ازاد کړي غلامان په دې لړليک کې شامل نه دي.

ځيرکتيا

د قاضي اياس په اړه ابراهيم بن عزروق بصري رح بيانوي چې: مخکې له دې چې اياس بن معاويه رح قاضي شي، يوه ورځ موږ ورسره ناست وو. په دې وخت کې يو کس راغی او مخامخ په يوه لوړ ځای کېنوست او لارويانو ته يې ځير ځير کتل پيل

کړل. لږ خنډ وروسته، هغه سړی له خپل ځایه را پورته شو او په یوه لاروي پسې ورغی. او د هغه خبرې ته له کتلو وروسته بېرته راغی او په خپل پخواني ځای کېنوست. ایاس بن معاویه رح هغه ته وکتل او ویې ویل: ووايئ دا سړی څه غواړي؟ خلکو وویل: تاسې یې ووايئ؟

ایاس بن معاویه رح: دا سړی ماشومانو ته درس ورکوي او په یوه سترګه روند غلام یې ورک شوی دی، د هغه په لتون پسې راوتی دی. د نوموړي پر دې خبره له موږ نه یو کس پاڅېد او له هغه سړي یې پوښتنه وکړه: تاسې د څه شي په لټه کې یاست؟

هغه وویل: زما یو غلام ورک شوی دی، د هغه په لټه کې یم. ترې ویې پوښتل: هغه غلام څنګه وو؟ هغه د خپل غلام ډېرې ځانګړنې وښودې او په آخر کې یې وویل چې یوه سترګه یې هم نشته.

ویې پوښتل: ستا دنده څه ده؟

ویې ویل: ماشومانو ته درس ورکوم.

موږ حیرانه شوو او له ایاس رح نه مو وپوښتل چې: تاسې په دې ټولو خبرو څنګه پوه شوی؟

ایاس بن معاویه رح وفرمایل: کله چې دا شخص دلته راغی، نو ومې لیدل چې دی د ځان لپاره د یوه مناسب ځای په لټه کې وو. او په پای کې یې داسې ځای وټاکه چې په دې ساحه کې تر ټولو لوړ وو. ما د ده حالت ته چې وکتل نو د شاهي کورنۍ غړی راته ښکاره نه شو. نو ما فکر وکړ چې داسې بل څوک کېدای شي چې د پاچاهانو غوندې ناسته یې خوښېږي؟ له ډېر چورت وروسته مې فکر ته راغلل چې دا خوی

یوازې د ماشومانو په ښوونکي کې وي. له دې نه پوه شوم چې دا شخص ښوونکي دی.

مور وپوښتل: او د غلام په کیسې څنګه پوه شوی؟

ایاس رح ځواب ورکړ: په همدې وخت کې دې کس د یوه معمولي حیثیت لرونکي داسې لاروي د خبرې په لیدو پسې ورغی چې یوه سترګه یې نه وه. نو پوه شوم چې دی خپل غلام لتوي او غلام یې هم په یوه سترګه روند دی.

امام ابو حنیفه رح او یو اعرابي

یحیی بن جعفر رح فرمایي چې: امام ابو حنیفه رح ماته خپله یوه کیسه وکړه. امام رح فرمایي چې: یو ځلې مې په دښته کې اوبو ته ډېره سخته اړتیا شوه. یو اعرابي راغی. له هغه سره د اوبو یوه کوزه وه. له هغه نه مې اوبه وغوښتې، خو هغه د اوبو له راکولو انکار وکړ او ویې ویل چې په پنځو درهمو یې درباندې پلورم. ما پنځه درهمه ورکړل او کوزه مې ترې واخیسته.

بیا مې هغه ته وویل چې: د وریشو دودۍ ته دې زړه کېږي؟

هغه وویل: راوړه.

ما هغه دودۍ ورته ورکړه چې د زیتون په غوړیو ښه غوره شوې وه. هغه ښه په ماړه نس وخوړه. دا ځل هغه تېری شو.

راته ویې ویل چې: یوه پیاله اوبه راکړه.

ما ورته وويل چې: په پنځه درهمه يې درکوم، له هغه نه يې په کم نرخ نه درکوم او
په دې ډول هغه اړ شو چې زما پنځه درهمه بېرته راکړي. (کتاب الاذکيا ابن جوزی
(۱۱۰

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library